

ಮೂಲಕ ರೈತನಿಗೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ. ರೈತಪತ್ರದಲ್ಲಿ ರೈತನ ಹೆಸರು ಉಳಿಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಭರವಸೆಯಿಲ್ಲ. ಈ ಹೊಸ ನವಕರರಾದ ತರಾಟೆಗಳು ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ರೈತ ಪತ್ರ ಬರೆಯದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ರೈತರು ತೊಂದರೆ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಲಂಚಗುಳಿತನ ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ರೈತನಿಗೆ ನುಬ್ಬಿ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಯೋಜನೆಯ ಪೂರ್ತಿ ರಾಜ್ಯ ರೈತನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಶ್ರಾನುಭೋಗರು ಹೋದರು, ಇನ್ನು ಪಟ್ಟೀಲರು ಹೋದಮೇಲೆ ಒಂದು ಸರಿಯಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡದೆ ಇದ್ದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಅಲ್ಲರ್ ನೇಟಿವ್ ಅರೇಂಜ್‌ಮೆಂಟ್ ಮಾಡಬೇಕು ಇದ್ದರೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಅಡಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕಟ್ಟಿ ಹೋಗಿ ಯೋಜನೆಗಳು ತಲೆಕೆಳಗಾಗುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬರುತ್ತದೆ. ರೈತನಿಗೆ ಪ್ರಥಮ ದೂರೆಯದೇ ಇದ್ದರೆ ಯಾವ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಈ ಯೋಜನೆಗಳಿಂದ ಕೆಲವು ಜನರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಧಿಕಾರ ಪಡೆದು ಹೆಚ್ಚು ದುಡ್ಡು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ, ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಈ ಯೋಜನೆಗಳ ಮೂಲಕ ನಾವು ಒಂದು ಸೆಕ್ಯೂಲರ್‌ಸ್ಟೇಟ್ ಜಾತ್ಯಾತೀತ ರಾಜ್ಯ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಬೇಕು, ನಮಾಜವಾದೀ ಸಮಾಜ ರಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೊರಟಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಈ ಮುಖ್ಯವಾದ ಗುರಿ ಮರೆಯಬಾರದು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅಪಪಾದ ಬರುತ್ತದೆ. ಸರಕಾರ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಬಂಡವಾಳ ಶಾಹಿ ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಜನ ಅಡಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಬಂಡವಾಳಗಾರರಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಸಿಗದಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಗುರಿ ಮುಟ್ಟಲು ನಮೋಜ್ವ ದಾರಿ ಹಿಡಿಯಬೇಕು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ಭೂ ಸುಧಾರಣೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇವೆ. ಅನೇಕ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ತೀವ್ರಗತಿಯಿಂದ ಮಾಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಬಹಳ ದಿವಸದಿಂದ ಭೂ ಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಒಕ್ಕಲಿತನಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಬಡ ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದುವರೆಗೆ ಭೂ ಸುಧಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಯಾರು ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ದುಡಿಯುತ್ತಾನೋ ಅವನಿಗೆ ಆ ಜಮೀನಿನ ಒಡೆತನದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಭರವಸೆ ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ, ಅವನಿಗೆ ಯಾವುದೇ ತರಹ ಸೌಕರ್ಯ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ, ತಕಾವಿ ಸಾಲ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ, ಸೊಸೈಟಿಯಿಂದ ಸಾಲ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವತ್ತಿಗೂ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ರೈತರಿಗೆ, ಬಂಡವಾಳಗಾರರಿಗೆ ಈ ಸೌಕರ್ಯ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಅತ್ಯಂತ ಬಡವರಿಗೆ ಏನೂ ಮುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೇ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಿ ಆ ಯೋಜನೆಯಿಂದ ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿಯವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಗುಡಿಸಿಲನ್ನಿರುವ ಜನ ಅತ್ಯಂತ ದಟ್ಟ ದರಿದ್ರರಾದ ಜನ ಇವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮುಟ್ಟುವಂತೆ ಆಗಬೇಕು, ಅದನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಅದನ್ನು ಮರೆತರೆ ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲಾರವು ಎಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ELECTION TO THE COMMITTEE ON PRIVATE MEMBERS BILLS AND RESOLUTION—RESULTS.

Mr. SPEAKER.—I have to make an announcement, in connection with the elections to the Committee on Private Members Bills and Resolutions. As the number of candidates is equal to the number required, there will be no elections. The following Members are declared elected and there will be no polls :

Sriyuths :—

1. S. V. Agnihotri.
2. B. Channabyre Gowda.
3. K. M. Deviah.
4. A. J. Doddameti.
5. J. L. Kabadi.
6. S. Kolkebail.

(MR. SPEAKER)

7. K. Lakkappa.
8. K. P. Revanasiddappa.
9. S. D. Samrajya.
10. Sirsappa Ijari.

Now, we are sitting till 12-30 P. M. and adjourn to reassemble at 3 P. M. and sit between 3 P. M. to 6 P. M.

† Sri G. V. GOWDA (Palya).—Mr. Speaker, Sir, democratic planning requires active association of the people even with regard to the formulation of the plan proposals. Equally important is the association and participation of the people in the implementation of the plan. It is beyond the stretch of reasoning for any body, including Sri R. S. Hegde, to say that these plan proposals would reflect the true aspirations and desires of the people of the State. As Sri Annarao said these proposals are pending consideration of the Planning Commission and even the views of the people are not obtained before these proposals are formulated.

Such being the case, we cannot say that the Fourth Plan proposals are the true reflection of at least the true representatives of the people. It has been conceded by all sections of this House that there is so much of failure in the Third Plan and various reasons are attributed. Sir, the inability on the part of the Administrators to avoid wasteful expenditure, inability to avoid avoidable expenditure and inability to avoid infructuous expenditure could be seen from the notes given by the Accountant General. It is also painful to note that the Administrators had no realistic approach to the problems that they had to face day in and day out.

(MR. DEPUTY SPEAKER in the Chair)

Sir, it is suggested that the plan outlay of the Fourth Plan must be twice, inasmuch as our Government had confined itself to either 500 or 537 crores of rupees. The Planning Commission should have thought the real need of the State and it should have demanded a higher outlay. If you take the Economic Survey Report, it is stated that Mysore needs to spend at least Rs. 300 crores over a period of fifteen years so that the rural economy may be on par with the growth of economy in other States. That is their considered opinion and that is the reason why they should have thought of a bigger outlay. As the inflationary tendencies are there and they are bound to continue in future also, this Rs. 500 crores would be reduced to Rs. 400 crores. So, the outlay for the Fourth Plan should have been $2\frac{1}{2}$ times the Third Plan. Madras is having Rs. 116 crores i.e., $2\frac{1}{2}$ times their Third Plan. Our Government also should have insisted on this because of the backwardness of the area and because of the past performance not being up to the mark. Sir, it is a fallacy that under the Third Plan, they have raised huge amount of money by internal resources. We should make the real assessment of

things. So far as Fourth Plan is concerned, unless our Government insists that the Center must contribute at least 80 per cent by way of Central assistance, it would be impossible to successfully implement or find money to implement the Plan whether it is Rs. 500 or Rs. 537 crores. Even now, the Government can convince the Planning Commission that the more backward the State is, more financial assistance is needed. We are not able to raise our internal resources as Madras or Punjab or Maharashtra could do. When Orissa got 82 per cent, Madras and Andhra got 68 or 69 per cent, we got 50 to 55 per cent from the Centre. Therefore, I am suggesting that this is the opportune moment to convince the Government of India that there is greater need to bring Mysore also on par with the other States like Punjab and Madras. Therefore, I am insisting that unless our Government got 80 per cent and increase the plan outlay to Rs. 620 crores, there is no possibility of Cauvery waters. Sir, why are we not able to raise the internal resources? Actually, 900 acres should have been brought under cultivation; we were not able to do it. Though the potential was there, we have not been able to bring that much under cultivation. If we had utilized fully all the potential created, naturally we would have got some income, but that is not even there now. So, I am suggesting that there is need for at least Rs. 100 crores more outlay and this has got to be utilized for medium and major irrigation. In the fourth plan we have provided Rs. 80 crores which is double the amount provided in the third plan, but even that amount, is not sufficient even to complete the incomplete works. So there is an imperative need to convince the Government of India to provide for a bigger outlay by at least Rs. 100 crores and this amount has got to be specially earmarked for medium and major irrigation projects in the Cauvery basin and elsewhere. Even our Techno-Economic Survey Report supports this contention. This fact has to be brought home to the Government of India and they should be told that if we are to depend upon our internal resources to develop these projects then it will not be possible for Mysore State to go ahead and we will be lagging behind other States in this respect. So unless this larger outlay is provided for it may result in a chaotic condition after the expiry of the 4th plan. As my friend pointed out yesterday, when we are to begin to implement the fourth plan, the overall deficit at the end of the third plan is of the order of Rs. 30 crores on revenue account and so far as capital account is concerned the deficit is nearly to the tune of Rs. 80 crores up to the end of 1971. Then we have got further commitments. We have got to raise the emoluments of Government employees, pay compensation under the Land Reforms Act nearly Rs. 13 crores, give aid to the local authorities. All this would mean another Rs. 30 crores and so the overall of the 4th deficit would be to the tune of Rs. 140 crores after the expiry plan. This should be partly made good by additional resources and loan to be borrowed from the open market and these might bring down the deficit to the extent of 5 per cent and so still there would be a gap of nearly Rs. 70 crores which we may not be able to bridge unless a realistic approach is made in the matter and to insist

(SRI G. V. GOWDA)

upon the Government of India for postponing repayment of these loans that the Government have borrowed from them. We have been insisting for several years past that the Government should see the importance of this. In fact, the Andhra Government is not paying any interest on the loans that they have borrowed from the Government of India till such time as the investment made out of those loans begin to give returns. Only after achieving the result from the investment, they begin to pay interest. Why should our Government also not follow the example of the Andhra Government? Our Government also should tell the Government of India that they should be treated like the Andhra Government and that interest should be taken for the loans only after the investments from those loans begin to yield return. Now what our Government is doing is that we are required to pay the interest on the loans even before the investments mature. Therefore there is a fit case for liberalising the terms of payment of interest. Then we have also been insisting that all the dues to the Government of India must be consolidated and rationalised and the terms and conditions of repayment must be liberalised. Otherwise, if we are required to pay every year Rs. 25 crores to Rs. 50 crores towards interest, there would be no amount left to implement the several schemes. The Government of India should be told that we should be treated in the same way as Andhra is treated especially when we are in a democratic set-up and in a democratic planning.

Then, Sir, after the expiry of the 4th plan our debt position would be of the order of Rs. 500 crores and when we take the overall deficit also into consideration it would be nearly to the extent of Rs. 700 crores. Are we able to withstand this strain of a debt of Rs. 700 crores at the end of the 4th plan? The only solution for this is to see that the Government of India are made to agree to liberalise the terms and conditions of repayment of the loans. Otherwise the Plan would become a failure. Therefore, we have got to consider all these aspects dispassionately and see that the Government of India give us also the same relief as they have given to other States.

Then my friends have enumerated the several reasons for failure of the third plan especially on the agricultural sector where there has been a total failure. So far as my information goes, there are several schemes contemplated under the agricultural sector. Nearly 192 schemes were formulated at the time of the 3rd plan. Out of these, several schemes were not at all sanctioned till today. Out of 22 schemes sanctioned, about 9 or 10 have not been taken up for implementation and with regard to the rest it was only after 2 or 3 years that steps were taken to implement them. This is the state of affairs so far as the several schemes on the agricultural sector. So how can we expect that all these schemes would be implemented in time?

If we take the Government seed farms, there are nearly 77 seed farms not including the ones recently started which cannot be expected

to yield any income. But these 77 seed farms were in existence for over 6 to 10 years. What is the performance? They did not get even 20 per cent of the expenditure incurred on them. The expenditure on 34 seed farms in 1962-63 was Rs. 6,46,514, but the income was only Rs. 1,45,000 which works out to less than 20 per cent. Then in 1963-64 for the same seed farms the expenditure was Rs. 3,50,000 and the income was Rs. 1,50,000. It cannot be said all these seed farms are experimental farms because they have been in existence for the past so many years. We do not want get any profit from them, but at least they should work on no-profit-no-loss basis. The things that are grown must help the ryots. In these schemes we spend money without any result. We cannot say that all these experimental farms.

So far as soil conservation is concerned, it was contemplated to contour bund, 4.50 lakh acres by the end of the Third Plan, but what is the achievement. Only 90,000 acres in the first 3 years and nearly 1½ lakh acres in the remaining two years. The total comes to 2½ lakh acres. That means 50 per cent of the target appears to have been achieved.

So far as providing employment opportunities are concerned, my Hon'ble Friends have already touched this subject. It is a growing problem. By spending Rs. 250 crores in the Third Plan you were able to provide employment for not more than 4 lakhs of people. By spending Rs. 500 crores you will not be able to provide employment for more than 8 lakhs of people. But the labour force that may seek employment in the course of the Fourth Plan period would be more than 20 lakhs. So, you will not be able to provide employment for another 12 lakhs. It has been said that the 'haves' have been benefited by the plan schemes. When they are benefited, why don't you make them invest more money and see that employment opportunities are provided for more and more people. Unless the Government take some concrete steps, I wonder how they are going to solve this stupendous problem.

So far as plan allocations for the various items are concerned, I do not agree with the allocations for a few items. Electricity must be provided with Rs. 106 crores in the Fourth Plan. It was said the other day that we have to commission 6 more units in Sharavathi. We have to do it but let us not take any new hydel project because our funds do not permit it. They may investigate Varahi, Barapole, Kalinadi and so on if they are able to secure special assistance outside the plan from the Government of India or if they are able to enter into collaboration arrangements with foreign countries but not from our own plan funds. Rs. 100 crores are sufficient so far as hydel power is concerned. With that not only can we commission the other 6 units of Sharavathi but we can also provide rural electrification to very many villages and also service many irrigation pumpsets.

So far as irrigation is concerned, we have allocated Rs. 80 crores for major and medium projects. In my opinion, Government requires Rs. 147 crores for spill-over works. That means Rs. 80 crores will not at all be sufficient. Government contemplates to utilise all the waters

(SRI G. V. GOWDA)

of the Cauvery and take up more medium projects for which Rs. 100 crores will be required. I suggest that the allocation for medium and major projects may be raised from Rs. 80 crores to 101 crores and 64 lakhs and the allocation for power may be brought down from Rs. 106 crores to 100 crores. For Road Transport, they have provided 600 lakhs. In the Third Plan, they have provided Rs. 200 lakhs for this and they may raise this to Rs. 300 lakhs. I have to caution the Government against further nationalisation. Let them first consolidate the routes they have taken up and let the travelling public feel that the Government is giving good service to them. I am a socialist and I want Government to nationalise everything provided it affords amenities to the travelling public and the Government exchequer also benefits. I therefore request the Government to go slow in this matter and not to set apart more money for this purpose in the Fourth plan. I am saying this from the practical point of view. The private operator brings me here in 3 hours and 15 minutes and for a fare of Rs. 3.25 whereas I have to pay Rs. 5 to come by the M. S. R. T. bus and it takes five hours to reach here.

Sri D. DEVARAJA URS.—I am sorry it is only a lay man's excuse.

Sri G. V. GOWDA.—I am not an operator and I am opposed to the capitalists making maney, So let Government consolidate their position before they take over further routes. Simply for the sake of nationalisation, if the Minister takes over all the routes, it is nothing but colossal waste of public funds with no corresponding benefits to the travelling public. I would therefore request the Minister in charge to reallocate the provisions for the various items as suggested by me. Unless they make strenuous efforts, the Fourth Plan will be a failure. Let them not repeat their performance in the Third Plan.

Therefore, it is imperative on the part of the Government to see that realistic approach is made and deliver goods to the common people.

Mr. SPEAKER.—The House will rise now and re assemble at 3 P.M.

The House adjourned for Recess at thirty Minutes past Twelve of the Clock, and re assembled at ten Minutes past Three of the Clock.

[Mr. SPEAKER in the Chair]

† ಶ್ರೀ ಕೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಪ್ಪ (ಹೆಬ್ಬಾಳು).—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ಯಶಸ್ವಿಗಾಗಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಆರ್ಥಿಕ ನೆರವಿಗೊಸ್ಕರವಾಗಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದೆ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ಕೆಲವು ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ಅಂಶವನ್ನು ಈ ಸಭೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುವುದು ಬಹಳ ಯೋಗ್ಯವಾದುದು. ಆದರೆ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ನೆರವನ್ನು ಕೇಳುವ ಮುನ್ನ

ಈ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಬೀಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದೆ ಇಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆ ರೀತಿ ಸರ್ಕಾರ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದಂತಹ ಬೀಡಿಕೆಗಳ ಒಂದು ಕಾಖೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಮಗೆ ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಐವೈದು ವರ್ಷಗಳ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದವಾಗಾಯಿತು ಮೂರು ಸಾರಿ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕವಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಈಗ 3 ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿ 4 ನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಮೂರು ಯೋಜನೆಗಳ ಫಲವನ್ನು ನಾವು ಯಾವರೀತಿ ಗಳಿಸಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮೂರು ಯೋಜನೆಗಳು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿವೆ ಮತ್ತು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಇವರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದು ನೋಡುವುದು ಈಗಿನ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ. ಈ ಮೂರು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಬಹುತಃ ನಿನ್ನೆ ಕೇಂದ್ರವೆ ಪ್ರಾ.ನಿ.ಗೆ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಶ್ರೀ ಅಶೋಕಮೆಹ್ರಾ ಅವರು ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆವಾಗ ಬಹಳ ಆತ್ಮವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಅಂಶಗಳು ಹೊರಬಿದ್ದವು. ಎರಡು ದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಅನ್ವಯಿಸತಕ್ಕ ಒಂದು ನೀತಿಯನ್ನು ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮೈಸೂರು ದೇಶ ಮೂರು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನೂ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ, ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಕೊಟ್ಟಂಥ ಹಣವನ್ನು ಸುಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ, ಅದರಿಂದಾಗಿ ಆ ಯೋಜನೆಗಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಫಲವನ್ನೂ ಕೂಡ ನೀಡಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಅಂಶವನ್ನು ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಮೂಲಕ ಯೋಜನಾ ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರು ಶ್ರೀ ಅಶೋಕಮೆಹ್ರಾ ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವೇ ಪ್ರಕಾರ ನಾವು ಸರ್ಕಾರದ ರೆಕ್ಕೆ ಸಮೀಪಿ ಆಡಳಿತ ವರದಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ನಿರರ್ಥನಗಳು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈ ಮೂರು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನೂ ಬಗೆ ಹರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರ ಏನು ಸಮತಾವಾದ ಸಮಾಧಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುತ್ತೇವೆಂದು ಹೊರಟತ್ತೋ ಅದು ಈಗ ತರೆ ಕೆಳಗಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅವರ ಬಾಡ ಮೇಲಾಗಿ, ಸುಳಿವೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಹೋಗುವ ಹಾಗೆ ಆಗಿದೆ. ಇವರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಕ ನೀತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಸರಿಯಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗಿದೆ. ಅದು ಒಂದು ಮುಟ್ಟುವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದರೆ ರೀತಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬರಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೂ ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಮೂರು ಯೋಜನೆಗಳು ಏತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಫಲವನ್ನು ನೀಡಲಿಲ್ಲ, ಈ ಮೂರು ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದ ಹಣ ಎಲ್ಲ ಹೋಯಿತು, ಏತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಫಲವನ್ನು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಇದುವರೆಗೆ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗಲೇ ಈ ಯೋಜನೆಗಳ ಅಯಶಸ್ಸಿಗೆ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದರೆ 4 ನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ಹೊಸ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಹೊಸ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕವಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಬಹುಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಬಹಳ ಬಡತನದೇಶ, ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಗಳು ಮೊದಲು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಬೇಕಾಗಿವೆ ಎಷ್ಟೋ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮೂರು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಸಮತಾವಾದವನ್ನು, ಅಧಿಕಾರಾಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು, ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲೂ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇವರು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಅದು ಅಷ್ಟಾಗಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಕೇಂದ್ರವೆವರೆಗೂ ಕೆಲವಾರು ಯೋಜನೆಗಳು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ್ದಂಥ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುತಃ ಹಣವನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಎಂಪ್ಲೋಗಿಸದೆ, ಪ್ರಾ.ನಿ.ಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮಾಡದೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗದೇ ಇರತಕ್ಕ ಪ್ರಬಲವಾದ ಕಾರಣಗಳು ಇವೆ. ಅವೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈ ಯೋಜನೆಗಳು ಅಷ್ಟಾಗಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗದೇ ಇರತಕ್ಕದ್ದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳು ಇಲ್ಲಿನ ಅನಾಯತತ್ವ, ಆಡಳಿತ ದೋಷಗಳು ಬೇಕಾದಷ್ಟಿರುವುದು ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, 3 ನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಆಹಾರದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಬೇಕು, ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಬೇಕು, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕು, ಎಂದಿತ್ತು ಈಗಾಗಲೇ ಎಷ್ಟೋ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಒಂದನೇ, ಎರಡನೇ ಮತ್ತು ಮೂರನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ ಆದರೆ ಆ ಯೋಜನೆಗಳಿಗಾಗಿ ಹಾಕಿದಂತಹ ಹಣ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ, ಆ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಹಾಕಿದಷ್ಟು ಹಣಕ್ಕೆ ಯಾವರೀತಿ ಪ್ರತಿಫಲ ಬಂದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಈಗ ನೋಡುವುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಈ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ರೀತಿನೀತಿ, ಮತ್ತು

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಲಕ್ಕಪ್ಪ)

ಅವನ್ನು ನಿಷ್ಪರ್ಣಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಬಹಳ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕೆಂದು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾರೋ ಅಲ್ಲ ಕಟ್ಟದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಸ್ಥಳ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿನ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟತಕ್ಕ ರೀತಿನೀತಿ ಬಹಳ ಹಣವನ್ನು ಪೋಲು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಮಧ್ಯಮವರ್ತಿ ಜನ ಹಾವಳಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಇವರು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. 16 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಮೈಸೂರ್ ಇಂಜಿನೀರಿಂಗ್ ಸ್ಕೀಮುಗಳಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ 3ನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ನೀರಾವರಿ ಫಲವನ್ನು ನೀಡಬೇಕಾದರೆ ಮತ್ತು ಆ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಪೂರ್ಣವಾಗಬೇಕಾದರೆ 26 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ 26 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಈ 3ನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಇವರು ಅರ್ಧ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ? ಈಗ 16 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಫಲ 3-4 ವರ್ಷಗಳವರೆಗೂ ಸಿಕ್ಕದೆ ಹೋದಾಗ ಆ ಯೋಜನೆಗಳಿಗಾಗಿ ನಾವು ಹಾಕಿದಷ್ಟು ಹಣ ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವರೀತಿ ಸಿಗುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರೇ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮಗೆ ಫಲ ಕೊಡತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿದರೆ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಲೋಪದೋಷಗಳು ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಂಡರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ರೀತಿಯಾದ ವಿಮರ್ಶೆಗಳನ್ನು ನೀರಾವರಿ ಒಂದು ಐಟಂ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಜನೆ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹಣವನ್ನು ದುರುಪಯೋಗ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಯೋಜನೆಗಳು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಆಗದೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಫಲವನ್ನು ಕೊಡದೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಹಾಳಾಗುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ. 16 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸ್ಪಿರೊವರ್ ವರ್ಕ್ಸ್‌ಗೆ ಎಂದು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ಸಣ್ಣ ಕೆರೆಗಳು, ಸಣ್ಣ ಪಿಕ್‌ಫುಗಳನ್ನು, ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಕಾಮಗಾರಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೇನೂ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಇಂಜಿನಿಯರುಗಳು ಏನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು? ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರೆಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಖರ್ಚುಗಳನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಅಂದಾಜುಗಳನ್ನು ಅವರು ತಯಾರು ಮಾಡುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಡಿಸ್‌ಪೋಸ್ ಇರುವ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಯೋಜನೆಮಾಡದೆ ಆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಒಂದು ಸಾರಿ ಆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿದಮೇಲೆ ಅದರಲ್ಲೂ ಸ್ಪಿರೊವರ್ ವರ್ಕ್ಸ್‌ಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳೇನು, ಇದುವರೆಗೂ ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಇವರು ಯೋಜನೆ ಮಾಡದೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ, ಈ ಮೂರು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳು ನಮಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಫಲ ಕೊಡದೆ ಇವತ್ತು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಜನರಿಗೆ ಅನ್ನಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಸರಬರಾಜು ಸಾಯುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಿದೆ.

ಇದೇರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿನ ಪ್ಲಾನುಗಳಿಗೆ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಬಂದ ನೆರವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ರೀತಿನೀತಿ ನೋಡುವುದಾದರೆ ಬಹುಶಃ ಯಾವ ಪ್ಲಾನುಗಳೂ ಕೂಡ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತ ದೋಷದಿಂದ ಅನೇಕ ಕೆಲಸಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ಆಗದೆ ಅದರಿಂದ ತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಫಲ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ, ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದರೆ ನಿರ್ದೇಶನ ಕೊಡಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, 1966ನೆಯ ಇಸವಿಯ ಆಡಿಟ್ ವರದಿಯನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಇದಲ್ಲದೆ ಸರಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಾರದಿರುವ ಎಷ್ಟೋ ನಿರ್ದೇಶನಗಳಿವೆ. ಆಡಿಟ್ ವರದಿ ಮತ್ತು ಪಬ್ಲಿಕ್ ಅಕೌಂಟ್ಸ್ ಕಮಿಷನು ಟೀಕೆಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಎಲ್ಲ ಲೋಪದೋಷವಿದೆಯೆಂದು ನೋಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಂತೆ ಮೊದಲೇ ಕ್ರಮ ಕೈಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಬಹುಶಃ ಮಾಡಿದ ಯೋಜನೆಗಳು ಫಲ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದವು. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನಾದರೂ ಫಲಪ್ರದವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು, ಅದಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ನೆರವು ಸಾಕಷ್ಟು ಪಡೆಯಬೇಕು, ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಂಪತ್ತೇನಿದೆ ಅದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಅದರಿಂದ ರಾಜ್ಯ ಪಡೆಯಬೇಕು. ಇದೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ನೂತನ ಕೊಡಬಹುದು. ವಿರೋಧಪಕ್ಷದವರಾದ ನಾವಾದರೂ ಕೂಡ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕದೆ ಸರಕಾರ ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಯಾವ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಯಾರು ಕೊಡಲು ಶಕ್ತರೋ ಅವರಮೇಲೆ ಹಾಕಬೇಕು. ತೆರಿಗೆಯಲ್ಲದೆ ಸರಕಾರ ನಡೆಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ದುರುಪಯೋಗಮಾಡಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸದೆ ಈಗ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕುವುದು ಸರಿಯೇ? ಮಿತವ್ಯಯ ಸಾಧಿಸಬೇಕು ಎಂದು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಏನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಾವು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ

ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಉಸುವ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಆ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಸರಕಾರ ಗಮನಿಸಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಸರಕಾರ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು, ಅಧಿಕಾರ ತನ್ನಲ್ಲೇ ಉಳಿಯಬೇಕು ಎಲ್ಲವೂ ತನ್ನಲ್ಲೇ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೊಂದಿರುವುದರಿಂದ ದೇಶಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದಿಂದ ನೆರವು ಬಂದರೂ ಕೂಡ ಯಾವ ಸ್ವತಂತ್ರ ಕೆಲಸವಾಗಬೇಕು, ಹೆರಾ ಯೂನಿಟ್ ಎಲ್ಲ ತೆರೆಯಬೇಕು, ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಮೀಡಿಯಂ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಎಲ್ಲ ಮಾಡಬೇಕು, ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜನ್ನು ಎಲ್ಲ ತೆರೆಯುವುದು ಅವಶ್ಯಕ, ಎಲ್ಲ ಇದಕ್ಕಿಲ್ಲಾ ನನ್ನ ವೇಶ, ವಾತಾವರಣ ಚೆನ್ನಾಗಿ, ಎಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾದರೂ ಹೆಚ್ಚು ಬರ್ಚಿಲ್ಲದೆ ಒಂದು ಮೀಡಿಯಂ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯದ ಅಡಿಯಿಂದ ಅಥವಾ ಮುಳುಗಡೆಯಾಗುವ ಪ್ರದೇಶದ ಮಾಲೀಕರ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಆ ಕೆಲಸವಾಗದೆ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಯೋಗ್ಯ ವಾದ ಜಾಗ ಎಲ್ಲಿದೆ, ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸ ಜಾಗೃತವಾದಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ ಅಂಥ ಕಡೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಮಂಗಳ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್, ಮಂಡನಬೆರೆ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್, ತಿರುಕನವಾಳದ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಮುಂತಾದುವುಗಳ ಕಡೆ ಗಮನ ಕೊಡದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಅಡಿಟ್ ವರದಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಬರೀ ಫೌಂಟೇಷನ್ ಸೋಲ್ಸ್ ಹಾಕುವುದಕ್ಕೇ 2—3 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳಿಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ವಸಲೂಮಾಡದವು ಸಂದರ್ಭಗಳು ಬೇಕಾದಷ್ಟಿವೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಏಕೆ ತೆರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು? ತೆರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸದಿದ್ದರೆ ಆದಳತ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಸದಿದ್ದರೆ ಅದು ಯಾರ ತಪ್ಪು ಎಂದು ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಗ್ರಾಮಾಂತರದ ಯೋಜನೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ, ಅಥವಾ ನೀರಾವರಿ ವಿಚಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ, ಅಥವಾ ವ್ಯವಸಾಯದ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ, ಯಾವುದೂ ಕೂಡ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಆಗಿಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ನೋಡಿದರೂ ಕೂಡ ಅಹಾರದ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ, ಅಹಾರದ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂಬ ಟೀಕೆಯಿದೆ. ಇದನ್ನು 4 ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಯೋಗ್ಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸರಿಪಡಿಸಿಲ್ಲ. ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಬಂದ ಪ್ಯಾಕೇಜ್ ಸ್ಕೀಂ ಯಾವ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಯಾವ ಅಧಾರದಮೇಲೆ ಆಯ್ಕೆಮಾಡಿದಿರಿ? ಮಂಡ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಕೊಡಲು ಅಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದವರು ಯಾರಿದ್ದಾರೆ? ಯಾವುದಾದರೂ ಯೋಜನೆ ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೊಳಗಾಗುತ್ತಾರೆ, ಶ್ರೀ ಎಲೆರೇಂಡ್ರ ಪಾಟೀಲರು ಪ್ರಬಲರಾಗಿದ್ದರೆ ಅವರ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ, ಶ್ರೀ ದೇವರಾಜ ಅರಸರು ಪ್ರಬಲರಾಗಿದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಕಡೆಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ, ಮಂತ್ರಿಗಳಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಕೊಡುವರು, ಹೆರಾ ಯೂನಿಟ್, ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳಮೇಲೆ ಯಾವುದರೂ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಕಡೆ ಅವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ವಾತಾವರಣ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಕೆಲಸ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗದಿದ್ದರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಕೀರ್ತಿ ಬರಬೇಕು, ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರು ಬರಬೇಕು, ಅವರ ಅಧಿಕಾರ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಸಹಾಯವಾಯಿತೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಕಾರ್ನರ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಗೆ ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಕೊಟ್ಟರು, ಅದರಿಂದ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ, ಕೈಗಾರಿಕೆ—ಮಾಡದೆ ಬೇರೆ ಮನೆಗೆ ಅವನ್ನು ಮಾರಿದರೆ ಹಣ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ, ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಪಡೆದು 3—4 ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಅದನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಅಂಥವರಿಗೆ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಕೊಟ್ಟರೋ ಏನೋ. ಈ ರೀತಿ ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗಳು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀ ಮಲ್ಲಪ್ಪನವರು ಇಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ ಶ್ರೀ ಕೊಂಡಚ್ಚಿ ಬಸಪ್ಪನವರು ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟು ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರು, ಆದರೆ ಮಲ್ಲಪ್ಪನವರಿಗೆ ಅದು ಗೊತ್ತು, ಅವರು ಕಾರ್ನರ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಗೆ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದು ನಿಜ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಯಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಯಾವ ಪಾಸ್ತನುಗಳಿಂದಲೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರು ರಾಜ್ಯ ಸಭೆಯ ಮೆಂಬರರು ಅವರು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಮನುಷ್ಯರು. ಇದು ತಪ್ಪಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.

MR. SPEAKER.—It is not covered by the Plan. Even the Centre did not give any money. It is only intent of licence. The Member can only say that the intent of licence has not been put to use. He may suggest something more positive.

3-30 P. M.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಣ್ಣ.—ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಯೋಜನೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಬೇಕು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡದೇ ಇದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೀವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಮೈಸೂರು ದೇಶದ ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧನೆ ಬಗ್ಗೆ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇವೆ. ಈಗಾದರೂ ಸರಕಾರ ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸಿ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜವಾದ ನಡೆಯಬೇಕು. ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾನತೆ ಬರಬೇಕು. ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಮಸ್ಯೆ ಅಂದರೆ ಅನ್ನ ಬಟ್ಟೆ ವಸತಿ ಇವು ಮೂರು ಇವೆ. ಈ ಮೂರು ಸಮಸ್ಯೆ ಬಗೆಹರಿಯಬೇಕಾದರೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಾಂತಿಯಾಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಈ ನಾಲ್ಕನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಯಶಸ್ವಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದುದು ಅಂದರೆ ಹಿಂದಿನ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ ರೋಪದೋಷಗಳೇನು ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿದರೆ ಯೋಜನೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯೋಜನೆಯೂ ಕೂಡ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ತಲುಪಿಲ್ಲ. ಯೋಜನೆ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬೇಕಾದರೆ ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯತಿ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಮುಖ್ಯ ಕಾರ್ಯ. ಮೊಟ್ಟಮೊದಲು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಧಿಕಾರ ವಿಕೇಂದ್ರೀಕರಣ ಮಾಡಿ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಮೂಲಭೂತ ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಹೊಸ ಯೋಜನೆ ಹಾಕಬೇಕು. ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯ ವಿದ್ಯಾವಂತನಾಗಬೇಕು, ಒಳ್ಳೆ ಆರೋಗ್ಯ ಪಡೆಯಬೇಕು, ಅವನು ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಬೆಳೆಗೆ ಪೋಷಕ ದೊರೆಯಬೇಕು ಹಾಗೂ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಪೋಷಕ ಕೊಡಬೇಕು. ಇಷ್ಟನ್ನು ತಾವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಏಕರೂಪತೆ ಕಾಣತಕ್ಕಂಥ ಯೋಜನೆ ತಯಾರಿಸಬೇಕು. ಈ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡಬೇಕು. ಭಾರಿ ಪ್ರಮಾಣದ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಪ್ರೊಜೆಕ್ಟುಗಳು ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಶಸ್ವಿಯಾಗದೇ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಯೋಜನೆಗೆ ಹೇರಳವಾಗಿ ಹಣ ಸುರಿಯುವುದು ಬೇಡ, ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುವುದು ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಬದಲಿಸುವುದು ಬೇಡ. 5 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಗೆ ಹೇರಳವಾಗಿ ಹಣ ಬರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು. ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತ ಸಮಸ್ಯೆ ಏನಿದೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಪಂಚಾಯತಿ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಪ್ಲಾನ್ ತಯಾರಿಸಬೇಕು. ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಕೊಡತಕ್ಕಂಥ ಹಣ ನೇರವಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನಕ್ಕೆ ತಲುಪುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಾಲ್ಕನೇ ಪ್ಲಾನಿನಲ್ಲಿ ಏನು ಇಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ? ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ನೆರವು ಎಷ್ಟು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಕಟ್ಟಡ ಕಟ್ಟುವ ಯೋಜನೆ ಕೈ ಬಡಬೇಕು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಇರಬೇಕು ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಬೇಕಾದುದು ಅಗತ್ಯ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಯೋಜನೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮೈಸೂರು ಇರಿಗೇಷನ್ನಿಗೆ ನಾಲ್ಕನೇ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ 29 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಹಣ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. 40 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಮಾಸ್ಟರ್ ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಇವುಗಳನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಜಾಗೃತ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಬೇಕು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಇಂಥ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುವುದು ಅಕ್ಟಿವಿಷನ್ ಫೋಸಿಲಿಟಿಗ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಜ್ಯ ನಡೆಯುವುದು ಮುಂತಾದ ನಿದರ್ಶನಗಳಿವೆ. ಕಾನ್ಸ್ಟ್ ಆಫ್ ಕನ್ಸ್ಟ್ರಕ್ಷನ್, ಕಾನ್ಸ್ಟ್ ಆಫ್ ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್, ಕಾನ್ಸ್ಟ್ ಆಫ್ ಸೈಟ್ ಏರಿವೇಳೆಗಳು ಅಗತ್ಯಂಥ ಉದಾಹರಣೆ ಇವೆ. ಮೊದಲು ಚೀಫ್ ಎಂಜಿನಿಯರ್ ಅವರು ಎಗ್ಜಿಕ್ಯೂಟಿವ್ ಎಂಜಿನಿಯರ್ ಅವರು ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಸ್ಕೂಟಿ ಮಾಡಿದಾಗ್ಗೆ ಫೀಜಿಬಲ್ ಇಲ್ಲ, ಸೈಟ್ ಬದಲಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮಾಸ್ಟರ್ ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿಗಳ ಯೋಜನೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿಗಳಿಗಾಗಿ ಜನ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿಗಳ ಯೋಜನೆ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಸರಕಾರದವರು ನೇರವಾಗಿ ಬಾವಿ ತೆಗೆಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಯಾವ ರೈತನು ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿಗೆ ಹಣ ಬೇಕೆಂದು ಅಪೇಕ್ಷೆ ಪಡುತ್ತಾನೋ ಅಂಥವನಿಗೆ ಅತಿ ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಹಣ ತಲುಪುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಬಾವಿ ಕೆಲಸ ನೆರವೇರಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಬಹಳ ಜಾಗೃತ ಮಾಡಬೇಕಾದುದು ಅಗತ್ಯ. ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ರೈತನಿಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾಲ್ಕನೇ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಹಣ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಇದೆ. ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಒದಗಿಸುವುದು ಅಗತ್ಯ. ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ಬಾವಿ ತೆಗೆಸಬಹುದು,

ಎಷ್ಟು ಧೂಮಿ ಎರಾವರಿ ಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೆಮೋರಾಂಡಂನಲ್ಲಿ ಎವರ ತಯಾರು ಮಾಡಿದ್ದೀರಾ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಾಗ, ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನರ ಜೀವನಮಟ್ಟ ಅರೋಗ್ಯ ಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬೇಕು, ಅಹಾರ ಧಾನ್ಯ ಬೆಳೆಯತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಸಫಲವಾಗಬೇಕು, ಅವರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸೌಕರ್ಯ ಒದಗುವಂತೆ ಇವುಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಅದರ ಅಂಶ ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಏನಾಗಿದೆ, ಅಲ್ಲರತಕ್ಕ ಬೇಡಿಕೆ ಏನು, ಉದ್ಯೋಗ ವನ್ನು ಉದ್ಯೋಗವಿಲ್ಲದೆ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಸ್ಕಿಂಪ್ ಅಂಡ್ ಅನ್‌ಸೈರ್‌ಡ್ ವರ್ಕರ್ಸ್ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ಇದ್ದಾರೆ, ಅವರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ಕೊಡಲು ಏನು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ? ಈ ನಿರ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ, ತಾಲೂಕು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ, ಜಿಲ್ಲಾ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬಗೆಹರಿಸುತ್ತೀರಿ? ಎಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಇದನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಬೇಕೆಂದು ಇದ್ದೀರಿ? ಎನ್ನುವ ಬಗ್ಗೆ ರೂಪರೇಖೆ ಏನಾದರೂ ಇದೆಯೇ? ನಾಲ್ಕನೇ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ನೆರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕಂಥ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕೇಂದ್ರದ ಮುಂದೆ ಇಡಬೇಕಾದರೆ ಯಾವ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕಳಿಸಿದ್ದೀರಿ? ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ ತಕ್ಕಂಥ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಏಕೆ ತಪ್ಪು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಅದೇ ರೀತಿ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಬಗ್ಗೆ 4ನೇ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಆ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಅಂಶವನ್ನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಹಾಕಿದೆ. ತುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ.....

Sri D. DEVARAJ URS.—As he himself could see this is a preliminary memorandum of the fourth plan. So many details which the hon'ble member is stating cannot be found here. This is only a preliminary memorandum.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಣ.—ನಾನು ಹೇಳುವುದು, ಪ್ರಿಲಿಮಿನರಿ ಮೆಮೋರಾಂಡಮ್ ಬಗ್ಗೆ. ತಮ್ಮ ನಾಲ್ಕನೇ ಪ್ಲಾನಿನ ಯಾವ ಅಂಶವನ್ನೂ ನಮೂದಿಸಿಲ್ಲ. ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲಿ ನಮೂದಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಮತ್ತೊಂದು ವಿಷಯವೆಂದರೆ, ಸಹಕಾರ ಸಂಘಕ್ಕಾಗಿ 10 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಲ್ಲೂ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಮೂಲಕ ಆಹಾರವನ್ನು ವಿತರಣೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತೀರಿ, ಮತ್ತು ರೈತರಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಸಹಾಯವನ್ನು ಸಂಘಗಳ ಮೂಲಕ ಕೊಡಿಸುವ ವಿರ್ಪಾದ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ನಾನು ಕೇಳಿದ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಈ ರೀತಿ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಉತ್ತರ ಬಂದಿದೆ. ತುಮಕೂರಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳು ಇವೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ 711 ಎಂದು ಉತ್ತರ ಬಂದಿದೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳು ಸುಖಾಗ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ, ಎಷ್ಟು ಸುಖಾಗ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಯಾವುದೂ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಉತ್ತರ ಬಂದಿದೆ. ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಈ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಈ ಹಣವನ್ನು ಸಂಘಗಳವರು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಯಾವ ಯೋಜನೆಗಳು ತಾನೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ? ಒಂದು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಕಂಡ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ 10 ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳಲ್ಲಿ 30 ಸಾವಿರ, 20 ಸಾವಿರ, 10 ಸಾವಿರ ಹಣ ದುರುಪಯೋಗವಾಗಿರುವುದು ನಿದರ್ಶನವಿದೆ. 48 ಸಹಕಾರ ಸೊಸೈಟಿಗಳು ಅಂಡ್ ಲಕ್ಷ್ಮಣೇಷನ್ ಇವೆ. ತುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಡೀಫೆಂಟ್ ಸೊಸೈಟಿಗಳು 138. ತಾವು ಯೋಜನೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಒಂದೊಂದು ಸೊಸೈಟಿಯಲ್ಲಿ 10 ರೂಪಾಯಿ ನಂತೆ ದುರುಪಯೋಗವಾದರೆ 711 ಸೊಸೈಟಿಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಆಯಿತು ಎಂದು. ಈ ರೀತಿ ಸೊಸೈಟಿಗಳು ಸುಖಾಗ ಕೆಲಸಮಾಡದಿದ್ದರೆ ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಬೇಕು? ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ರೂಪರೇಖೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಮೂಲಭೂತವಾದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಪ್ಲಾನ್‌ನಲ್ಲಿ ಆಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಕೋಗಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಒಂದು ಅರ್ಧ ಘಂಟೆ ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ಪಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

† ಶ್ರೀ ಎ. ಎಂ. ದೇವ್ (ಗುಬ್ಬಿ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಇದನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ, ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಆಳತೆಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡು ಸಾಧಿಸುವ ಮನಸ್ಸಾಗಲಿ, ಆತ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸವಾಗಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಎನ್ನುವುದು ಈ ಪ್ರಿಲಿಮಿನರಿ ಮೆಮೋರಾಂಡಮಿನಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಸಭಾ ನಾಯಕರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ನಿಜಲಿಂಗಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ:

“association of the people at the stage of formulation of plans stage and implementation”

(ಶ್ರೀ ಎ. ಎ. ದೇವ್)

ಇದರಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಒಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಒಂದೆರಡು ಹದಿನೇ ಪೇಜಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಗುರಿ ಸಾಧಿಸ ಬೇಕಾದ್ದು ಏನು ಎಂದರೆ; mere six per cent ಎಂದು ತಾವು ಇನ್ನೂ ಮಕ್ಕಳ ಹಾಗೆ ಇದ್ದು ಬೆಳೆವಣಿಗೆಗೆ ದಾರಿ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಒಂದು ಸಮಾಜವಾವದ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಲಿ ಹೊರಗಿನ ಒಂದು ಸಂಪರ್ಕ ಪಡೆಯದಿದ್ದರೆ, ಕೊನೆಯ ಪಕ್ಷ 10 ಪರ್‌ಸೆಂಟ್ economic growth ಇರಬೇಕೆನ್ನುವುದು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ತಿಳಿದಿರುವ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರುವ ವಿಚಾರ. ನಾಲ್ಕನೇ ಪ್ಲಾನ್‌ನಲ್ಲಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ಏನು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆಯೆಂದರೆ, ಇವರು ಟಾರ್‌ಗೆಟ್ ಇಟ್ಟಿರುವುದು ಬಹಳ ಕಮ್ಮಿ ಎಂದು, ಅದರಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಬೋತಾ ಬಂದಿರುವುದು ಮೆಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಗೊತ್ತಾಗು ತ್ತದೆ. ಈಗಿನ ವಾಸ್ತವಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೆಂದರೆ, ಒಂದು ಕಡೆ ನಿರುದ್ಯೋಗ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಜನರ ಪಾಡು ಬರಬರುತ್ತಾ ಹಸನಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಇನ್ನೂ ಹೊಲಸಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈಗ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೆನಾದೆಯೆಂದರೆ, ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸೆಕ್ಟರ್ ಡೆವಲಪ್ ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸೆಕ್ಟರ್ ಡೆವಲಪ್ ಆಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳ ತೊಡಗಿ ನಿರುವವರು ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದು. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಸೋಷಿಯಲಿಜಮ್ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲೂ ವಿಶಾಲ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಎರ್ರಾ ಕೆಲಸಗಳು ಎರೆಕ್ಟನ್ ಮುಂಜಿರಾಂತರ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ದೊಡ್ಡದು 8 ರಿಂದ 18 ಪರ್‌ಸೆಂಟ್ ಬಡ್ಡೆಟ್ ಅಮೆರಿಕನ್‌ನಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಪ್ ಮತ್ತು ಎಸ್‌ಟಾಬ್ಲಿಷ್‌ಮೆಂಟ್‌ಗಾಗಿ ಬರ್ಚಾಗುತ್ತಿದ್ದು ಈಗ 100ಕ್ಕೆ 60 ಪರ್‌ಸೆಂಟ್ ಬರ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದನ್ನು ಕಮ್ಮಿ ಮಾಡಲು ಸರ್ಕಾರ ಆರೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಮೇರಿ ಮೂರನೆ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಇದುವರೆಗೆ ಆಗಿರುವ ಹಾಗೆ ಮುಂದೆಯೂ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತದೆ, ರಾಜ್ಯಭಾರ ಇನ್ನೂ ಬಿಗಿಯಾಗು ತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಹಣಕಾಸಿನ ವಿಚಾರ ನೋಡಿದರೆ 100.99 ಕೋಟಿ ಸಾಲ ಕೊಡಬೇಕು. ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸಾಲ 20 ಕೋಟಿ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ 75 ಕೋಟಿ ಸಾಲ. ಈ ಸಾಲವನ್ನೆರ್ರಾ ಯಾವ ರೀತಿ ತಿರಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ, ದೇಶದ ವಾಸ್ತವಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಅರಿವು ಇವರಿಗೆ ಇಲ್ಲ ಮತ್ತು ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಇವರ ಗುರಿ ಏನಿದೆ ಎಂಬುದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ನೀವು 10ನೇ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ, ನಮ್ಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗೆ ಇರುವುದರಿಂದ, ಎನಾದರೂ ನಮ್ಮ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಪ್ರಾನ್ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಜೊಬ್ ಗೌರೆಮೆಂಟಿನವರು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ಆಗುತ್ತದೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲ ಎಂದು. ಆದಕೆ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಬರಬೇಕು, ಕಾರ್ಯಾಂಗದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಬರಬೇಕು, ಯಾವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾದರೂ, ದೇಶ ಮುಂದುವರಿಯ ಬೇಕಾದರೂ, ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಆಳವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನಾವು ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ವಿಫಲರಾಗಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿ ಇದುವರೆಗೂ ಬಂದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಇವೊತ್ತು ರೇಷನ್ಸ್ ಫಿಗರ್ಸ್ ನೋಡಿದರೆ, ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಎದ್ದುಬಿಟ್ಟು ಬೆಳಕು 45 ಮಿಲಿಯನ್ ಕಿಲೋವಾಟ್ಸ್ ಪವರ್ ಇದೆ. ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಎಂದರೆ, 960 ಮಿಲಿಯನ್ ಕಿಲೋವಾಟ್ಸ್ ಪವರ್ ಆಗುತ್ತದೆ. 45 ಮಿಲಿಯನ್ ಎಲ್ಲ? 960 ಮಿಲಿಯನ್ ಎಲ್ಲ? ಆಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್ ಮುಂದುವರಿಯಲು ಬೇರೆ ನೀರಾವರಿ ಇದ್ದರೆ ಸಾಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್ ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕಾದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಕೆಮಿಕಲ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಗಬೇಕು. ಅಮೇರಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಎದ್ದುಬಿಟ್ಟು ಯನ್ನು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಬೇಕು. ಯಾವ ರಾಷ್ಟ್ರ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ, ಪರ್ ಕ್ಯಾಪಿಟಾ ಪವರ್ ಕನ್‌ಸಂಪ್ಷನ್ ಎಷ್ಟು ಇದೆ ಎಂದು ನೋಡಿದರೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ನಾನು ಏತಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿ ದ್ದೇನೆ ಎಂದರೆ, ಇಲ್ಲ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರಿಗೂ ಹಳ್ಳಿಯವರಿಗೂ ಸಂಪರ್ಕ ತಪ್ಪಿಹೋಗುತ್ತದೆ ನೀವು ಆದಕೆ ಬಂಡಮೇಲೆ ತಮಗೂ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೂ ತಪ್ಪಿ ಹೋಗಿ ನಿಮಗೆ ಆಳವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ದೀವು ಆರೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. 5,500 ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಎರೆಕ್ಟಿಫಿಕೇಷನ್ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಎಷ್ಟು ಸಾಲದು. ಇನ್ನು ಒಂದು ಕಡೆ ಫ್ಯಾಗ್‌ಮೆಂಟೇಶನ್ ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಅದನ್ನು ಕನ್‌ಸಾಲಿಡೇಟ್ ಮಾಡಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಮೆಷಿನ್‌ನ ಉಪಯೋಗಿಸದೆ ಇದ್ದರೆ ಆಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್ ಮುಂದುವರಿಯುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಏನು ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ಪೇಜು 24ರಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. "converting scattered holdings of multiple holders into compact blocks of positive agriculture singificance" ಈ ತರಹ ಹೇಳಿ, ಪೇಜು 23ರಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ, preven- tion of fragmentation and consalidation of Holdings" ಯಾವುದರಲ್ಲಿ ನೋಡಲ

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಹಿಂದೆ ಪಂಚಾಯಿತಿ ರಾಜ್ಯ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಬರುವ ಕಂದಾಯದಲ್ಲಿ 60 ರಿಂದ 70 ಪರ್ಸೆಂಟು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇನ್ನು ಏನೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್ ಮುಂದೆ ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್‌ನ ಜೊತೆಗೆ ಪವರ್ ಕೊಡುವುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು ಎಂದು ತಾವು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಂಗ್‌ಮೆಂಟೇಷನ್ ಆಫ್ ಹೋಲ್ಡಿಂಗ್ಸ್ ಇರುವುದನ್ನು ಕನ್‌ಸಾಲಡೇಷನ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರೆ ಅಷ್ಟೇ ಸಾಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಆಗಬೇಕು ಅದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ನೀವು ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣದಿಂದ ಇದನ್ನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಎರಡು ಪ್ರಶ್ನೆ ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಕನ್‌ಸಾಲಡೇಷನ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ? ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಹೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕು? ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಕನ್‌ಸಾಲಡೇಷನ್ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯ. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಿದೆ. ಉತ್ತರ ಇಂಡಿಯಾದಲ್ಲಿ ಸ್ಟೇಟ್ ಫಾರಂ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿಯೇ ಆರು ಪರ್ಸೆಂಟು ರಿಟರ್ನ್ ಆಗಿದೆ. ಯಾವ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ಟೇಟ್ ಫಾರಂ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಲೇಟೆಸ್ಟ್ ಟೆಕ್ನಿಕ್ಸ್ ತತ್‌ಕ್ಷಣ ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದಕ್ಕೆ ದಾರಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಆಹಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಬಹಳ ಬೇಗ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಅನುಕೂಲ ಆಗುತ್ತದೆ. ನುತ್ತಮುತ್ಪಾದಕರನ್ನು ಉತ್ತರ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ, ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೋಡಿ ಇದನ್ನು ಇಂಪ್ಲಿ ಮೆಂಟ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಾಕಿಮಯಿರಿಗೂ ಒಂದು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯಲ್ಲಿ ಏನು ಆಗಿದೆ ಎಂದರೆ, ರೈತರಿಗೆ ಸಾಲ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ, ಸರ್ಕಾರದವರು ಅವರಿಗೆ ಕೊಡುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಲ್ಲವು. ಸಾಲ ಕೊಟ್ಟರೂ ಅದು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸ್ಟೇಟ್ ಗ್ಯಾರಂಟಿ ಸಾಲ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹಳ್ಳಿಗಳ ಕಡೆ ಲೇವಿ ದೇವಿ ಹೇಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದರೆ, ಎಲ್ಲಾ ಭೋಗ್ಯ, ಕ್ರಯ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಎನ್.ಇ.ಎಸ್. ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್ ಎಕ್ಸ್‌ಚೇಂಜ್ ಆಫೀಸರು ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯಲು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ರೈತರಿಗೆ ಭೋಗ್ಯ ಸಾಲ ತೀರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಆಗಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಕನ್‌ಸಾಲಡೇಷನ್ ಆಫ್ ಹೋಲ್ಡಿಂಗ್ಸ್ ಮಾಡಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್ ವೆಂಚರ್, ಕಮಿಕರ್ ಫಾರ್ಮ್‌ಸ್ಟ್ರಸ್ಟ್, ಪೆನ್ಸಿಲ್ವೇಡ್ಸ್ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಜಮೀನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅಬಾದು ಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆ ತೆಗೆದು ರಾಫ್ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ, ಈಗ ಆಹಾರ ಉತ್ಪನ್ನ ಇತ್ಯಾದಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಜನಕ್ಕೆ ರೋಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ಮಾರ್ಕೆ ಆಗಲಿ ಎಮ್ಮೆಷ್ಟು ಹೊಲ ಸಾಗಿ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಖಚಿತವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಉಳಿಗಾಲ ಬರಬೇಕಾದರೆ, ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಒಂದು ಮಾತ್ರ ನಿಜವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ರೈತ ಮತ್ತು ಕೆಲಸಗಾರ ಸರ್ಕಾರದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೂ ಬಡವರಿಗೂ ಅನಂತರ ಬಹಳವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ರೈತ, ಕೆಲಸಗಾರ ಸರ್ಕಾರದ ರಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್ ಮತ್ತು ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿ ಮುಂದುವರಿಯ ಬೇಕು. ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಮುಖಾಂತರ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು. ಅವರು ಒಂದಕ್ಕೆ 10 ರಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಹೊಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ರಿಂದ ದುರ್ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಇರುತ್ತದೆ. ಕೆಲಸ ಆಗುವುದಕ್ಕೆ ಬಹಳ ದಿವಸ ಆಗುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾದರೂ ಸರ್ಕಾರ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಮೂಲಕ ಮಾಡಿಸಬೇಕು. ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಪವರ್ ಕೊಡಬೇಕು. ಈಗ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಹಣ ಇಲ್ಲ. ಎನ್.ಇ.ಎಸ್. ಮತ್ತು ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಅವರಿಗೆ ಕಂದಾಯ ವಸೂಲು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಕಡಿಮೆ ಇದೆ. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕಡಿಮೆ ಇದೆ. ಇದನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಮಾತ್ರ ಮೂರರಷ್ಟು ಇದ್ದದ್ದು ನಾಲ್ಕರಷ್ಟಾಯಿತು. ಇದು ಏಕೆ ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ? ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನೊಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಎಷ್ಟೋ ನದಿಗಳು ಬಹಳ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಲ್ಲರು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವರು ಬಹಳ ಆಳವಾಗಿ ಆರೋಗ್ಯವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

4-00 P.M.

ಇನ್ನು ಎಂಪ್ಲಾಯ್‌ಮೆಂಟ್ ವಿಚಾರ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂದು ಬಡತನವು ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿದೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ಜನರಿಗೆ ಕೆಲಸದ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಒಂದರಿಂದ ಎರಡರಷ್ಟು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ರಾಜ್ಯಭಾರದಲ್ಲಿ ಬರೀ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು ಬೇರೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನೀವು ಮೆಜಾರಿಟಿ ಇದ್ದೀರಿ, ತಮಗೆ ಬೇಕಾದುವುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೊಂಡುಬಿಡುತ್ತೀರಿ. ಆದರೆ, ಅತ್ಯಂತ ಮಂಚಿನದೆ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತನದಿಂದ ನೀವು ಏನನ್ನು ಬಡ

(ಶ್ರೀ ಎ. ಎಂ. ದೇವ್)

ಜನರಿಗೋಸ್ಕರ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ; ನಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಇದ್ದರೆ, ಪ್ರತಿಭಾವಂತರಿಗೆ, ಎದೆಗಾರಿಕೆ ಇದ್ದವರಿಗೆ ಒಟ್ಟು ಕೊಡಿ. ಈಗ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗ ಇಲ್ಲದ ಇಂಜಿನಿಯರ್, ಡಾಕ್ಟರ್, ವೈದರಾದವರು ಎಷ್ಟೋ ಜನರಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶ ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕಾದರೆ, ಇಂಥ ಒಂದು ಅನ್-ಅಂಪ್ಲಾಯ್‌ಮೆಂಟ್ ಎಂಬ ಪದವೇ ಇರಬಾರದು, ಆಗ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ದೇಶ ಒಂದು ಮುನ್ನಡೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಕೋಲಕಾಟವು ಇರಾಖೆಯ ವಿಚಾರ. ಇದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ನೋಡಿದರೂ, ದುರವ್ಯವಹಾರ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಒಂದೊಂದು ಸೊಸೈಟಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಹಣವನ್ನು ನುಂಗಿ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸರಿಯಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು, ಇಲ್ಲವೇ ಒಳ್ಳೆ ಸರ್ಕಾರಿ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡಿ. ಆಗ ಅವನನ್ನೇ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬಹುದು. ಮತ್ತು ಇದಲ್ಲದೆ, ಅಲ್ಲಿ ಉಳಿದ ಹಣವು ಈ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಸಂಬಳಕ್ಕಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಸಾಧಾರಣ ಮೂರನೆ ಒಂದು ಭಾಗವು ಸಂಬಳಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಹಣ ಕೂಡ ಸರಿಯಾಗಿ ವಿತರಣೆಯಾಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಇದು ಹಾಗಾಗದೆ ಒಂದು ನ್ಯಾಯವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ನಿಮಗೂ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆ, ಜನತೆಗೂ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇವತ್ತು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೈತ ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡುವಂತೆ ಸರ್ಕಾರ ರಚನೆಯಾಗಬೇಕು. ಇಂದು ಅವನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾದರೆ, ಇಡೀ ದೇಶವೇ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮನಗಂಡು, ಅಂಥ ಜನರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶವೇ ಶ್ರೀಘ್ರವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅಡಿಗಲ್ಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ನರ್ಮಾರದವರು ತೆರಿಗೆಯನ್ನೇ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೇ ಎನಾ ಯಾವ ಒಂದು ಜನತೆಯ ಸೌಕರ್ಯ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನೂ ಮನಗಾಣುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಮೋಟಾರ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್, ಆ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಈ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಎಂದು ಹಲವಾರು ತರದ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್‌ನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿ ಅದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಜನರಿಗೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡುವ ದಾರಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ನೋಡಬೇಕು. ಆಗ ಜನರ ಕಷ್ಟಗಳು ಏನಿವೆ, ಅವು ದೂರವಾಗಿ, ನಮ್ಮದಿಯ ರಾಜ್ಯವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ದಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂದ ಶ್ರೀಮಂತರು ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮಂತರಾಗುವುದನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಬೇಕು. ಬಡವರನ್ನು ವೇಲಕ್ಕೆ ತರುವುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಆರೋಪಿಸಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನೂ ಕೈಗೊಂಡು, ನಮ್ಮ ಈ ದೇಶದ ಒಂದು ಏಳಿಗೆ ಏನಿದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಭೂತರಾಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ, ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ, ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

†Sri M. SRINIVAS NAIK (Mangalore-I).—Mr. Speaker, Sir, we are just stepping into the Fourth Five Year Plan. Mysore has successfully implemented three Plans. While implementing the Plan, the M. L. A. of the district will have to be consulted as to what has been done in the respective area, because the tax we raise for the Fourth Plan is from the direct and indirect taxes from the people all over the State. So, everybody expects to get some benefit out of the Fourth Five Year Plan. I should say that the size of the Fourth Plan is so big that it is quite necessary that every person should get the benefit from the Plan.

Sir the Third Five Year Plan had focussed attention on the importance of agriculture. But we have not been very successful in meeting the deficit in food. This is the proper time to look back and see as to what were the forces that did not work well and why agricultural production did not come to our expectations. So, when we take up the Fourth Plan, we have to focus attention on four factors namely irrigation, power, fertiliser and improved seeds. We will have 977.3 mega watts of power in our own State. But whether we can guarantee electricity to every nook and corner of the State should be considered. In South Kanara, sweet water is flowing down to the sea without being utilised by

the farmers. We are talking of the importance of agriculture, but we have not given the people of South Kanara the power that is necessary. They say that wire is not available, poles are not available to guarantee electricity to the farmers. In the Third Plan we have spent Rs. 20 crores for minor irrigation. I do not think South Kanara got the allotment that it ought to have got. In my district, there is no possibility of having any major projects; the only irrigation is minor irrigation. But so far, no appreciable money has been spent to husband the water resources in my district. If we have smaller bunds and if we arrest the flow of water to the sea we could give water required for stepping up agricultural production in South Kanara.

Then, Sir, fertilizer in appreciable quantity has not been given to the farmers of my district. Even the available fertilizer in Mysore State has not been equitably distributed on a planned basis. The farmers of my district have not been able to get their share of fertilizers.

Coming to improved seeds the Taichung variety evolved by the Syndicate has not yet been approved. It is said that gives a production of 5,000 to 6,000 lbs. per acre., but the local authority is silent about it and our farmers have not been able to experiment it.

A regards fisheries in the Fourth Plan it was said that an allotment of Rs. 5½ crores should be made. Kerala State has allocated a very large sum of money for improving fisheries in Kerala. It was said that in the Third Plan we would improve our Malpe harbour into a fishing harbour. Government also said that they would improve Coondapur into a fishing harbour. Even though the Third Plan is coming to an end no action has been taken to implement this and no provision has been made even in the Fourth Plan for this. Fishery roads have not been completed and mechanised boats have not been supplied to the fullest extent. The other requisities for improving fishing also have not been made available. In the third plan actually Rs. 5½ crores had been set apart for improvement of fisheries. This is very low and the provision has to be increased.

It is said that in the third plan under rural water supply scheme 60 schemes have been implemented. In South Kanara only one scheme has been included.

Mr. SPEAKER.—It is not the fault of the Government.

Sri M. SRINIVASANAYAK.—Out of 20 schemes sent to Government only one scheme has been implemented. The rate of progress has to be stepped up.

Coming to public health, the Central Government is going to allot 28 Medical Colleges for the whole country. Our Government should press that one such Medical College is given to Mysore State. Even though there is mention of ayurveda in the preliminary memorandum, there is no mention of homoeopathy which is also an equally efficacious medicine. It is necessary that Government should provide facilities for training homoeopathic medical men. I should suggest that after 5 years of allopathic

(SRI M. SRINIVAS NAIR)

training every doctor should have one year's homoeopathic training also so that in the rural parts they can take up to homoeopathic practice also.

Coming to P.W.D. in the third plan no appreciable work has been done in our district. Our district is surrounded by rivers and rivulets. Even though Rs. 14 crores are spent under the P.W.D., there are no bridges and culverts in the rural parts of our district. I request Government that at least in the Fourth Plan appreciable sums of money may be allotted for construction of bridges and culverts in the rural part.

Animal husbandry has not received any attention from Government. During the third plan a milk plant has been installed, but it is not working as yet. Building and equipment are ready. Milk is brought and distributed as raw milk and it is not being pasteurised.

As regards poultry and piggery, South Kanara is a place where this could be developed very much.

Coming to horticulture, the allocation is only Rs. 3.87 crores as against Rs. 34 crores for agriculture. Horticulture also must receive attention because fruits and vegetables are very vital which the people could supplement for cereals. So the allotment under horticulture should be raised.

Then the Government spent Rs. 26 crores under minor irrigation in the third plan. If we look back, what is the benefit that we have got from this. As far as I can see, we have not got any considerable benefit because all the works have not been taken up. They are in several stages and further some of the works that have been taken up are awaiting completion.

Coming to education, there is a mention of a provision of Rs. 50 lakhs for the Bangalore University, but there is no mention of a University for Malnad. That is very necessary for the improvement of education in this part of the State and so the Malnad should have a university of its own.

Then there is mention of 2 polytechnics for women out of which one has already been started. The other one should be located at a place where girls education is at the top and statistics reveal that the district of South Kanara is leading and so this new polytechnic for women should be located in South Kanara.

Coming to leprosy and T. B. the Government should bestow more attention on these. No provision has been made for physically handicapped and mentally handicapped people. In foreign countries greater attention is given for the physically and mentally handicapped people. It is necessary that Government should allot funds for these unfortunate people to get this relief for being rehabilitated.

Rupees fifty lakhs have been provided for tourism. It was also mentioned in the Third Plan that small cottages should be built for tourists. To attract tourists it was stated that they would provide all facilities. The third plan has passed away and the Government have

not taken appreciable pains to implement the idea. In the fourth plan Rs. 55 lakhs is provided for tourism. It is necessary that these bungalows and other facilities are provided in the fourth plan.

Small pox is a thing which has to be eradicated. Even though mass vaccination is resorted to there is no awakening in the people and they are not coming forward to get vaccinated. It should be made compulsory that every person who lives in the State should get vaccinated and then only it is possible to eradicate small pox. The Government should provide sheds for locating the smallpox cases in different towns. Otherwise the disease will spread. Isolation sheds should be built for smallpox cases in every district head quarter.

Every district should be provided with a general hostel for Harijans, Scheduled castes and tribes and for general students so that there will be an integrated feeling in the minds of students for taking up future responsibilities. In South Canara there is no general hostel though there is a proposal. I would request that this may also be considered when the fourth plan is finalised.

As far as local boards are concerned it is necessary that the Government provide proper share of revenues to the local bodies so that they may function effectively. If it is done at the lower level then alone the people in the village will be satisfied and can get the benefit of the fourth plan.

I thank you for the opportunity given to me.

†ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಿ. ರೇವಣಸಿದ್ದಪ್ಪ (ತಿಪಟೂರು).—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ ಈಗ 4ನೇ ಪಂಚ ವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಮಾತನಾಡಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ ಬಂದಿದೆ. ಇದು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಈಗಾಗಲೇ ಕಳುಹಿಸಿರುವ ಯೋಜನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಜನತಾ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಇದನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದರೆ ಬಹಳ ಉತ್ತಮವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಒತ್ತಾಯಮಾಡಿ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಈಗ ಇವರು ಹಾಕಿರತಕ್ಕಂಥ ಯೋಜನೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಇರತಕ್ಕ ರೋಷದೋಷಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲ ಚರ್ಚೆಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿ ತಂದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಏನು ಕಾಣುತ್ತದೆಂದರೆ, ರೈಲು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಸಿಗ್‌ನರಾ ಕೊಟ್ಟಹಾಗೆ ಇದೆ. ರೈಲು ಹೋಗಿದೆ, ಈಗ ಸಿಗ್‌ನರಾ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳುವ ರೀತಿ ಇವರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಬಾರದು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಂದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಸಿ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಇವರು ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಮೂರು ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಾಧಿಸಿರುವ ಕಾರ್ಯ ಪ್ರಗತಿ ಜನಗಳಿಗೆ ಮುಟ್ಟದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಹಾಗೂ ಜನತಾ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಮೊದಲೇ ಈ ಸಭೆಯ ಯಾವರಿಂದ ಸರ್ಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇವರ ಯೋಜನೆ ಅನುಶಸ್ವಿಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅದೂ ಒಂದು ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿಯವರು ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಡೆಲ್ಲಿಗೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಸಾರಿಸಾರಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ಹಾಗೆ ಇಲ್ಲ. ಈಗ ಆ ಮಾತು ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ ಡೆಲ್ಲಿಯಿಂದ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಎಂದು ಹೇಳುವಹಾಗೆ ಆಗಿದೆ. ಆ ರೀತಿ ಬರುತ್ತಿದೆ. ನಮಗೆ ಎಸ್. ಇ. ಎಸ್. ಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಸ್ಟಾನ್‌ನರಡ್ ಸ್ವೀಮು, ಅದನ್ನು ಬಲವಂತವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಜನಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಿಗೋಸ್ಕರ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ಜನಗಳಿಗೆನಾದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಿದೆಯೇ ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲ ಒಬ್ಬ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಎಕ್ಸ್‌ಚೇಂಜ್‌ಮನ್ ಅಫೀಸರ್ ಎಂದು ಇರುತ್ತಾನೆ, ಅವನಿಗೇನೂ ಗೊತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಸ್. ಎಸ್. ಎರ್. ಸಿ. ಅಥವಾ ಬಿ.ಎ. ಫೇರ್ ಆಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಆದರೂ ಎಂ. ಎರ್. ಎ. ಅಥವಾ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಒಂದು ತಿಥಾಸಿನಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಆ ಕೆಲಸ ಕೊಡುತ್ತಾರೆನ್ನೋಣ. ಅವನಲ್ಲಿ ಜನಾದರೂ ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ, ಸಾಹೇಬರು ಬರಲಿ, ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ರೇವಣಸಿದ್ಧಪ್ಪ)

ತಿಪಟಲರನ್ನ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ತೆಂಗಿನ ಚಿಪ್ಪು ನಿಗುತ್ತದೆ. ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಏನಾದರೂ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು. ತಾಂತ್ರಿಕಬೋರ್ಡ್‌ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿದ ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಈ ವಿಚಾರಮಂಡಲದೊಳಗೆ ಆತ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಮೂವತ್ತು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ತೊಂದರೆ ಯಾಗಿದೆ ಅಲ್ಲ ಅಗ್ಗಿಕರದ್ದರೂ ಎಕ್ಸೆಕ್ಯೂಟಿವ್‌ನು ಅರ್ಥಿಕರೂ ಎಂದು ಒಬ್ಬರು ಇರುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಕೆಳಗೆ ಒಬ್ಬ ಎಕ್ಸೆಕ್ಯೂಟಿವ್‌ನು ವರ್ಕರ್ ಎಂದು ಇರುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಪೂರ್ವಯಾಗಿ ರೇವರ್ ವರ್ಕರ್ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಏನು ರೇವರ್ ಮಾಡಿದರೂ ಕೆಲಸಗಳಂತೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆಯೇ ಏನಹ ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ಪೂರ್ಣವಾಗಿಲ್ಲ, ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಹಣ ಏನೇನೂ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಂಥ ದುಡ್ಡನ್ನು ಸಂಬಳಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಜೀವನ ಪೆನ್ಷನ್‌ಗಳಿಗೆ ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆನೂ ತಲುಪಿಲ್ಲ. ಇದು ತುಂಬಾ ಶೋಷಣೆಯವಾದ ವಿಷಯವಾಗಿದೆಂಬುದಾಗಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ದವರೇ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇನ್ನುಮುಂದೆ ಆ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಏನೇನೂ ಅನುಕೂಲಗಳು ಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರವೇ ಇವರು ಅವರನ್ನು ಹಣ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅಥವಾ ಕೇಳಿದರೆ ಈಗ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹಿಂದುಮುಂದೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇವರ ಯೋಜನೆಗಳು ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ನುಮಾರು 18 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಪಾನನಿರೋಧದಿಂದ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಲುಕ್ಟಾನು ಆಗಿದೆ ಮತ್ತು ಜನರ ನೈತಿಕಮಟ್ಟ ಉತ್ತಮವಾಗಿದೆಯೇ ಎಂದು ಕೇಳುವುದಾದರೆ ನುಮಾರು ಒಂದೂವರೆಯಷ್ಟು ಫೆಂಡ್ ಪಾಲಿಷ್ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದು ಏನಾಯಿತು, ಲಕ್ಟರ್ ಸೇರಿಸಿ ಅದನ್ನು ಮಾರಬೇಕೆಂದು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಎರಡು ಮೂರು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಗಳಷ್ಟು ಇದನ್ನು ಇಲ್ಲಿನವರೇ ಮಾರುವುದಾದರೆ ಇವರ ಯೋಜನೆ ಏನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದೆ? ಹೆಸರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಯೋಜನೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಜನರು ಈಗ ಯಾರು ಕುಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ, ಅವರ ಆರೋಗ್ಯ ಬಹಳ ಉತ್ತಮವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷಪಡೋಣ. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇವರು ಏನೇನೂ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ದೇಶದ ಜನತೆಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾದ ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇವರು ಏನು ಬೇರೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂದು ನಾನು ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಾವೇನಾದರೂ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸುತ್ತೇವೆನ್ನೋಣ. ಅವರು ಕೊಡತಕ್ಕ ಉತ್ತರದ ಬಗ್ಗೆ ಏನಾದರೂ ರೋಪದೋಷಗಳಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಏನು ಪರಿಹಾರಕ್ಕವನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂದು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಫುಡ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರೀನಿಗೋಸ್ಕರ ಚಿಕ್ಕ ಮಳೆಗೂರು ಹಾಸನ, ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಮುಂತಾದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ವರವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ಅದನ್ನು ಒಂದೂವರೆಯಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿ ಬೆರೆಗೆ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಮಾರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಬೊಂಬು ಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆರೆ ಇಲ್ಲವೇ ಇರುವುದರಿಂದ ದಂಡೇಲಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಆ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದೆ. ಶಾಸನ ಸಭಾಸದಸ್ಯರು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ದೂರವಾದ ಉತ್ತರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಬಂದರೆ ನಾವೇನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆ? ನುಮಾನೆ ಅದಕ್ಕೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಸ್ವಾಕ್ ಮಾಡಿ ದೊಡ್ಡವೆಂದು ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಹೇಳಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಮೂರನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ರಸ್ತೆ ಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಇವರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ, ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಆಶ್ಚರ್ಯನೀಕರಣ ಸಹ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ರಸ್ತೆಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಬರ್ಚುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ ವನ್ನೂ ಸಹ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. 3ನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ರಸ್ತೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇವತ್ತು ಆ ರಸ್ತೆಗಳು ಯಾವ ಒಂದು ಮಟ್ಟದಲ್ಲವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಈಗಾಗಲೇ ರಸ್ತೆಗಳು ಸುಳಿ ಬಿದ್ದು ರಸ್ತೆಗಳೇ ಕಟ್ಟುಹೋಗಿವೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಷ್ಟೋ ಹಣವನ್ನು ಬರ್ಚುಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನುಮಾರು ನಾಲ್ಕು ವರೆ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಈ ಬಾಬಿಗೆ ಬರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ 16 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ, 36 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬರ್ಚುಮಾಡಿದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಬರ್ಚು ಮಾಡಿರುವುದೇನೋ ನಿಜ. ನಮಗೆ ಉಳಿದಿದ್ದು ಏನು? ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು? ಒಂದು ಪಕ್ಷ ಈ ವರ್ಷ ರೂರಕ್ಕೆ ಕಮ್ಯೂನಿಕೇಷನ್ ಬಾಬಿಗೆ 2ನೇ ಮತ್ತು 3ನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಟ್ಟ ಹಣವನ್ನು ಪೂರ್ಣ ಬರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇವರ ಎಸ್ಟಿಮೇಟ್ ಪ್ರಕಾರ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಂದು ಫರ್ರಾಂಗ್ ರಸ್ತೆ ಏನಾದರೂ ಉಳಿದಿದೆಯೇ? ಇವರು ಈಗ 10 ಮೈಲಿ, 5 ಮೈಲಿ, ಅಥವಾ 3 ಮೈಲಿ ರಸ್ತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಿ. ಆ ಕಾರ್ಯ ಏನಾದರೂ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಉಳಿದಿದೆಯೇ!

ಇನ್ನು ಅಹಾರದ ಸಮಸ್ಯೆಯ ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ಸರ್‌ಕ್ಯೂಲರ್ ಹೊರಡಿಸಿ ಬಾವಿಗಳಿಗೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ, ಪಂಪುಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಸುಲಭ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ರೈತ ಬಾವಿ ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಲವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸರ್ಕಾರದ ಕಛೇರಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋದರೆ ರೈತರಿಗೆ ಒಂದು ಸಾರಿ ದುಡ್ಡನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬಾವಿ ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಲ ಕೊಡತಕ್ಕ 5 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು 3 ಕಂತು ಅಥವಾ 4 ಕಂತುಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಾರಿಯೂ ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ನೌಕರರುಗಳಿಗೆ 50 ರೂಪಾಯಿ, 25 ರೂಪಾಯಿ ಹೀಗೆ ಲಂಚ ವನ್ನು ಕೊಡಲೇಬೇಕು.

4-30 P.M.

ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಜನಗಳಿಗೆ ಅಹಾರವನ್ನು ಹಂಚುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅಹಾರವನ್ನು ಸೊಸೈಟಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಜನಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಹೋಗುತ್ತದೆಯೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಕಾಗದ ಮೇಲೆಲೇನೋ ಇಂತಿಂಥವರಿಗೆ ಇಷ್ಟಿಷ್ಟು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಒರೆದಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟವರಿಗೆ ತಲುಪುತ್ತದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಜನಗಳಿಗೆ ಮೊದಲು ತಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಆಮೇಲೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ತುಂಬಿಸಬೇಕೆಂಬ ಮನೋಭಾವವೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸೊಸೈಟಿಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಂತಹ ಅಹಾರವನ್ನು ಅಲ್ಲರತಕ್ಕ ಕ್ಲಾರ್ಕ್‌ಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ಸಿಬ್ಬಂದಿವರ್ಗದವರು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದ ಯೋಜನೆಗಳು ಯಾವ ರೀತಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತವೆ ?

ಆಮೇಲೆ ಶರಾವತಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಕೆಲಸ ಮುಗಿದಮೇಲೆ ನಮಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಎದ್ಯುಚ್ಚಕ್ತಿ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಅದರಂತೆ ಎದ್ಯುಚ್ಚಕ್ತಿಯೇನೋ ಬಂತು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಆಂಧ್ರ ಮತ್ತು ಮದ್ರಾಸು ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿ ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಬಾವಿಗಳಿಗೆ ಎದ್ಯುಚ್ಚಕ್ತಿ ಲೈನುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಪಂಪುಸೆಟ್ಟುಗಳಿಗೆ ಎದ್ಯುಚ್ಚಕ್ತಿಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಎದ್ಯುಚ್ಚಕ್ತಿಯನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮೆಟ್ರಿಯರ್ಸ್ ಇಲ್ಲ, ಕಂಬ ಇಲ್ಲ, ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಎದ್ಯುಚ್ಚಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೇರೆ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ಮಾರುವುದರಿಂದ ನಮಗೆ ಹಣ ಬರುತ್ತದೆ. ಆ ಹಣವನ್ನು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದರೂ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಎದ್ಯುಚ್ಚಕ್ತಿಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಯಾರು ಯಾರಿಗೆ ಇದೆ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಕೂಡ ಎದ್ಯುಚ್ಚಕ್ತಿಯನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು.

ಇನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಯೋಜನೆಗೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಲಕ್ಷ, ಎರಡು ಲಕ್ಷ, ಮೂರು ಲಕ್ಷ, ಮೂರುವರೆ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಹಾಕಿರತಕ್ಕ ಹಣ ವಾಶವನ್ನು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ಕಾಮಿ, ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಿಟ್ಟೂರು ಹತ್ತಿರ ರೋಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸೇತುವೆ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಕೆ. ಎಸ್. ಚನ್ನಪ್ಪನವರು ತುಮಕೂರು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಬೋರ್ಡ್ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟರಾಗಿದ್ದಾಗಿನಿಂದಲೂ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಹುಚ್ಚೇಗೌಡರು ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟರಾಗಿದ್ದಾಗಿನಿಂದಲೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ; ಆದರೆ ಇವೊತ್ತಿ ನವರೆಗೂ ಆ ಸೇತುವೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿ ಆದರೆ ಯೋಜನೆಗಳು ಯಶಸ್ವಿ ಆಗಬೇಕೆಂದರೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತವೆ ?

ಆಮೇಲೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡಿಸಿರತಕ್ಕ ಡೈರಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ; ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲರತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ 800-1,000 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಬಳವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಆ ಡೈರಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟಿಗೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಹಣಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅಲ್ಪ ಮಾರುವ ಹಾಲಿನಿಂದ ದುಡ್ಡು ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಗಳ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಆ ಡೈರಿಯಿಂದ ಹಾಲು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆಯೇ ಎನಾ ಬಡವರಿಗೆ ಆ ಡೈರಿಯಿಂದ ಹಾಲು ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ 18 ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ 180 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಲುಕ್ಮಾನು ಆಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಈಗ ಅದರಿಂದ ಆಗಿರತಕ್ಕ ಫಲಿತಾಂಶ ಏನು ? ಹೀಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಯಾವ ಒಂದು ಬಾಬಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಇನ್‌ವೆಸ್ಟ್ ಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದಂತಹ ಪ್ರತಿಫಲ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿಲ್ಲ.

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ರೇವಣ್ಣ ನಿರ್ದೇಶ)

ಇನ್ನು ಮಿನರಲ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಏದೆ ಅದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಸಮುದ್ದೇಶದಿಂದ ಮಾಡಿದರೆ ಅದು ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಆಗಬಹುದು. ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲ ಯಾವ ಯಾವ ಕಚ್ಚಾ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಸಿಕ್ಕುತ್ತವೆಯೋ ಅವುಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಆಯಾ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಜನಗಳಿಗೆ ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವಾಗ ಅದನ್ನು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಮಂಡಲಿಗೆ ವಹಿಸಿದರೆ ಅವರು ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆಗ ಇಂಥಾ ಕಡೆ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಎಷ್ಟಲ ಆಯಿತು ಎಂದು ಮೈಸೂರಿನ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವಾಗ ಜಪಾನು ಮತ್ತು ಜರ್ಮನಿ ಮುಂತಾದ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳ ಕೊಲ್ಯಾಬರೇಷನ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ದೇಶಗಳೊಡನೆ ಕೊಲ್ಯಾಬರೇಷನ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಜನತೆಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾದ ನಮ್ಮನ್ನು ಕೇಳಿ ನಮ್ಮ ಸಲಹೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆ ರೀತಿ ನಮ್ಮ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಆ ಬಗ್ಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೇ ಇರುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ತಪ್ಪು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಅಮೇರಿಕ ಹಾಗೆಯೇ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರಿಗೆ ಏನೇನು ತೊಂದರೆ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು. ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ರೈತರಿಂದ ಬತ್ತವನ್ನು ಕೊಂಡು ಜನಗಳಿಗೆ ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕಾದರೆ ಒಂದು ಮೂಟೆಗೆ ಸುಮಾರು 21 ರೂಪಾಯಿಗಳು ಖರ್ಚು ಬರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ರೈತನಿಗೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೆ ಮಧ್ಯವರ್ತಿ ಜನಗಳಿಗೆ ತಿನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಮತ್ತು ರೈತನಿಗೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಏನೇನು ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ಬೇಕೋ ಅವುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳು, ಬುಲ್ಡೋಜರುಗಳು ರೈತರಿಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ದೊರೆಯುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಜನತಾ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನೇಕೆ ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳಬಗ್ಗೆ ವಿಧಾನಸೌಧದ ಬಳಿ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿದರಾ. ನಾವು ಸಹ ಒಂದು ದಿನ ಮಾಡಿದೆವು. ನೆನ್ನೆದಿನ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ನೇರವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು ಆನಂದಿಯೊಳಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು ಈಗಾಗಲೆ ಬಂಗಾಳದಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಂತಿ ನಡೆದಿದೆ. ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲೂ ಆಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಡಿ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡದೆ ಹೋದರೆ ಈ ಮನೆಯ ಸದಸ್ಯರೆಲ್ಲಾ ರಾಜೀನಾಮೆ ಕೊಡೋಣ. ಮಂತ್ರಿಗಳೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಹಾಗೆ ದೆಹಲಿ ಹೋಗಿ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿ, ನಮಗೆ ಬರಬೇಕಾದ ಹಣವನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ. ದೇಶದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಕುರಿತ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಡಿ. ಕ್ರಾಂತಿಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಡಿ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರ ಮುಂದೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಒತ್ತಾಯ ತಂದು ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಬೇಕಾದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಣವನ್ನು, ಕಾವೇರಿ ವಾಟರ್‌ನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ತರಲು ಬೇಕಾದ ಹಣವನ್ನು, ವಸೂಲು ಮಾಡಿ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಎಲೆಕ್ಷನ್‌ನಲ್ಲೂ ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಗಬೇಕಾದ ಪಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಜಾಗೃತ ಕಟ್ಟಿಮುಗಿಸುತ್ತೇವೆ, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು, ಆದರೆ ಕಾರ್ಯತಃ ಒಂದೂ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ.

ಕೈಗಾರಿಕೆ ವಿಷಯವಾಗಿ ಒಂದು ವಿಷಯ ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ. ಹೊಸ ಪೇಟೆಗೆ ಬರಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಉಕ್ಕಿನ ಕಾರ್ಖಾನೆ ತಪ್ಪಿ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಅಂಧವೇ ಶ್ರೀ ಸಂಜೀವರಾಜ್ ಯವರು, ಮದ್ರಾಸಿನ ಶ್ರೀ ಕಾಮರಾಜರೇ ಕಾರಣ. ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅದ್ರು ಮತ್ತು ಮದ್ರಾಸಿನವರೇ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನೀವು ರಾಜಕೀಯಕ್ಕೆ ಹೆದರಬೇಕಾದ್ದು ಇಲ್ಲ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದೆ ಧೈರ್ಯವೈದ್ದರಿಂದ ಹೋರಾಡಿ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಬೇಕಾದ ನ್ಯಾಯವನ್ನು, ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾದ ಹಣವನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡಲೇಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

†ಶ್ರೀ ಪಿ. ವೆಂಕಟಗಿರಿಯಪ್ಪ (ಕೋರಾರ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಇದು ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಯೋಜನಾಬದ್ಧವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿ ಮಾಡಿದ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲ. ಇದು ಮೊದಲನಿಂದಲೂ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಹೋರಾಟದ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಗುರಿ ಆಗಿತ್ತು. ಈ ಒಂದು ಗುರಿ 1938ರಿಂದಲೂ ಆಗಿ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷನ್ ಅವರ ಆದೇಶದಮೇಲೆ ಯೋಜನಾ ಬದ್ಧವಾಗಿ, ಯುಲ್ಟಿಮಾಗಿ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಿ ಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಗುರಿ ಇದ್ದು ಅದು ಇನ್ನೂ ಸಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ದಿನ ನಾವು ಮೂರು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ನಾಲ್ಕನೆಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಈ ದಿನ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ನಾಲ್ಕನೆಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಅಂಕಅಂಶಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಇದು ಸಾಲದು ಎಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಮತ್ತು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಕಾಲಾವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡದಿರುವುದರಿಂದ, ಸೂಕ್ತವಾದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗದಿರುವುದು ಒಂದು ವಿಷಾದವಾದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಈಗಿನ ನಾಲ್ಕನೆ ಪಂಚ ವಾರ್ಷಿಕಯೋಜನೆಗೆ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಒಟ್ಟು ಇಟ್ಟಿರುವ ಹಣ 500 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸದೈವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಈ ಹಣ ಬಹಳ ಕಡಮೆಯೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ವ್ಯವಸಾಯದ ಬಾಬಿಗೆ ಇಟ್ಟಿರುವ ಹಣ ತೀರ ಸಾಲದು ಎಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಏಕೆಂದರೆ, ಈ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷನ್ ಅವರು, ಕೇಂದ್ರದ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅದ್ಭುತ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಗತಿಸಿದ ಪ್ರಾಧಾನಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಶ್ರೀ ಶಾಸ್ತ್ರಿಯವರು ಸಹ ಅವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜೈರಸಾನ್ ಎಂದು ಹೊಸ ಘೋಷಣೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದರು. ಈ ಆಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ, ನಿರುದ್ಯೋಗ, ಸಾಕಷ್ಟು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯದಿರುವುದು, ಮತ್ತು ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರ. ಈ ಆಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದು ಈ ಘೋಷಣೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದರು. ಈ ದಿನ ಕೇಂದ್ರದ ಆಹಾರ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಜಲಂಧರನ್ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ: "Either produce or perish like flies. Otherwise men would like to prosper by revolution. Self-sufficiency must be achieved if we want to live like a respectable nation." ದಿವಂಗತ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಜವಹರಲಾಲ್ ನೆಹರೂ ಅವರು ಸಹ ಆಹಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಸಾವಿರಾರು ಸಾರಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದರೂ ಸಹ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಮತ್ತು ಅಡಳಿತಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಿಲ್ಲ. ಮೂರನೇ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯದ ಬಾಬಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೋ, ಅದರಿಂದ ಎಷ್ಟು ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟು ಸಾಧಿಸಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಭಾರಿ ಭಾರಿ ಜರಾಶಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದರೂ ಸಹ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಹಾರ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಸರಿಯಾದ ಗುರಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇವುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಿಲ್ಲ. ಎನ್. ಇ. ಎನ್. ಇರಾಖೆಗೆ ಹಾಕನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅನೇಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಗೆ ಈ ಇರಾಖೆಯಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತಿನದಿವಸ ನನಗಾದರೂ ಅನ್ನಿನುತ್ತದೆ, ಈ ನಾಲ್ಕನೇ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ನಾವು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡುವಾಗ, ಹಿಂದಿನ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಏನೇನು ತಪ್ಪು ಗಳಾಗಿವೆ ಅದನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಂಡು ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಈ ಯೋಜನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಏನು ಭಾವನೆ ಮಾಡಿದೆ ಎನ್ನುವ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ಉತ್ತಮನಾಗಬೇಕಾದರೆ ಉದ್ವಾರವಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ತಾನು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪನ್ನು ಬಿಹರಂಗವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ, ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ. ಈ ಒಂದು ನಂಸ್ಕೃತಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಜನರಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ, ಯಾವ ಮಂತ್ರಿಯೇ ಆಗಲಿ, ಯಾವ ಅಧಿಕಾರಿಯೇ ಆಗಲಿ, ಮೂರನೆ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೇನು ತಪ್ಪು ಗಳಾಗಿವೆಯೋ ಅದನ್ನು ಬಿಹರಂಗವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಯೋಜನಾ ಮಂಡಲಿಯವರು ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಭೂಸುಧಾರಣೆಗಳು ಮಾರ್ಪಾಡಾಗುವುದು ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕ ಎಂದು. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರೈತರುಗಳು ಪಾಳೇಗಾರರು ಹೇಳಿದ ರೀತಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ರೈತರು ಕೈಯಿಂದ ಏಮುಕ್ತಿಯಾಗುವುದು, ತಮ್ಮ ಒಂದು ಜೀವನ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಂದು ಸ್ಪಷ್ಟದವತಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಏನು ಮಾಡಿದೆ ಎಂದು ಯೋಜನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋದರೆ, ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಕಾರಣದಿಂದ ಈ ಒಂದು ಭೂಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ನಿಧಾನ ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ 10 ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಈ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ತರುತ್ತಿವೆ ಎಂದು ಡೆಂಗೂರ ಹೊಡೆ

(ಶ್ರೀ ವಿ. ವೆಂಕಟಗಿರಿಯಪ್ಪ)

ದಿದ್ದರೆ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಜಮೀನು ನಿಜವಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ರೈತನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕದೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಜಮೀನ್ದಾರರು ರೈತರಿಂದ ಜಮೀನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಸುಳ್ಳು ವಿಭಾಗ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಏನು ಆಗಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ, ಅದು ಆಗದೆ ರೋಷವಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ನೀವು ಕೈಕೊಂಡಿರುವ ಹಲವಾರು ಯೋಜನೆಗಳ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ, ನಾವು ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋದರೆ, ನೀವು ಏನೇನು ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರೋ ಅವು 100ಕ್ಕೆ 50 ಭಾಗ ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮಂತರ ಕೈಸೇರಿದೆ. ಬಡರೈತರಿಗೆ ಯಾವ ಸಹಾಯವೂ ದೊರೆತಿಲ್ಲ. ತಮಗೆ ಆಧಾರಪತ್ರವಿಲ್ಲದ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಕೆಲವು ಜನರಿಗೆ ರಿಯಾಯಿತಿ ಕೊಟ್ಟು ಅವರ ಮುಖಾಂತರ ರಾಜಕೀಯ ಬುನಾದಿಯನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಯೋಜನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ, ಯೋಜನೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಕೂಡ ಒಂದು ಬಳಿತವಾದ ನೀತಿ ನಿಲುವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕು. ಈ ದಿವಸ ಯಾವೊಂದೂ ನಿರಾಸರ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಹಣ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಇಲ್ಲದೇ ಇರತಕ್ಕ ಒಂದು ದೈವ ವಿರಿಯಾ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಕೋಲಾರ, ತುಮಕೂರು, ಬೆಂಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಮಳೆಯನ್ನೇ ನಂಬಿ ಇರುವ ಆ ಜಿಲ್ಲೆಗಳ ಜನತೆಯ ಜೀವನದ ಮಟ್ಟ ಉತ್ತಮಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ವ್ಯವಸಾಯದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, 4 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಮಾತ್ರ ನಿರಾಸರಿ ಭಾವಿಗಳಿಗೆ ಒದಗಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಅದು ಸಾಲದಾಗಿದೆ. ಬಯಲು ನೀಮಯಾದ ಕೋಲಾರ, ಬೆಂಗಳೂರು, ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ನಿರಾಸರಿ ಭಾವಿಗಳಿಗೆ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಇದು ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆ ರೂಪಿತವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಿರಾಸರಿ ಭಾವಿಗಳಿಗಾಗಿ ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಯಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಕೈಗಾರಿಕಾ ರಂಗದಲ್ಲಿ ನಾನು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಕೈಗಾರಿಕೆ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವಾಗ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಕಡೆ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಮಾಡದೆ ಬೇರೆ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲಾ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನೂ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಮಾಡದೇ ಬೇರೆ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ, ಸಣ್ಣ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಕಳೆದ ಒಂದು ವರ್ಷದ ಹಿಂದೆ ಮುಳಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಪೊಲೀಸ್ ಠಾಣೆಯನ್ನು ತೆರೆಯುತ್ತೇವೆಂದು ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳೂ, ರೆವಿನ್ಯೂ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಪೇಪರಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಇದುವರೆಗೂ ಕೂಡ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಈ ತರಹ ಆಭಾಸ ಅಥವಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಏತಕ್ಕೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ? 4 ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ, ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡತೆ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಯಾವ ಒತ್ತಡಕ್ಕೂ ಒಳಗಾಗದೆ ಸರಿಯಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದಲ್ಲದೆ ಹುಚ್ಚಾಪಟ್ಟಿ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಕೈಬಿಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಅಣ್ಣಾರಾವ್ ಗಣಮುಖಿಯವರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ನಮಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ಹಣ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಾ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಹಣವಿರಲಿರುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷನ್‌ನವರಾಗಲಿ, ತಜ್ಞರಿಗಾಗಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹಣ ಕೇಳಿದರೆ ಹಣ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹೊಸದಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ, ಆಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಮತ್ತು ಇತರ ಹೊಸ ಹೊಸ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಿಗೆ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ಹಣ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಮನೆ ಕಟ್ಟಬೇಕಾದರೆ ಮೊದಲು ಗೌಂಡ್ ಫೋರ್ ಭದ್ರವಾಗಿ ಕಟ್ಟಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಅಂತಸ್ತು ಕಟ್ಟುವ ವಿಷಯ ಯೋಜನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲ್ ಬಿಲ್ಡಿಂಗಿಗೆ ಹಣ ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ಹೊಸ ಹೊಸ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಲು ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿ ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದು ಯೋಜನಾ ಬದ್ಧವಾದ ರೀತಿಯ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಅಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಮುಂದೆ ನಾಲ್ಕನೇ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಾದರೂ ಕೂಡ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒಂದು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಕೊಡಬೇಕು. ಇಷ್ಟು ಹೇಳಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ಪಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

5-00 P.M.

† ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜಿ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈಗ ಮುಂದಿನ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರ ಏನೇನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆ, ಅಂಥ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯು ರೂಪರೇಷೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಬಹಳ ನಿರಾಶಾಭಾವದಿಂದ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅನೇಕ ಜನ ಸದಸ್ಯರು ಅನೇಕ ತರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಸರ್ಕಾರವನ್ನೇನೂ ಟೀಕೆ ಮಾಡು ಮಾಡುವದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ನಾನಾದರೂ ಹೇಳುವುದು, ಮೂರನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಮುಗಿಯುವುದರೊಳಗೆ, ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಆಳವಡಿಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಬೇಕು. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಮೂರನೇ ಯೋಜನೆಯ ಫಲವನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ, ಈ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಆಲಸ್ಯದಿಂದ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮನಗಾಣಬಹುದು. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಏನೇನು ಸಾಧಿಸಿದ್ದೇವೆ, ಏನೇನು ಸಾಧಿಸಿಲ್ಲ, ಎಷ್ಟು ಹಣ ಬರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಇವೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಮುಂದಿನ ಒಂದು ಪ್ಲಾನನ್ನು ಆಳವಡಿಸಬೇಕಾದುದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು, ಎರಡು, ಮೂರು ಯೋಜನೆಗಳು ಹೇಗೆ ಫಲಪ್ರದ ವಾಗಲಿಲ್ಲವೋ, ಹಾಗೆ ಮುಂದಿನ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಯೋಜನೆಯು ಕೂಡ ಆಗುತ್ತದೋ ಎಂಬ ಭಯವು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಿಸಿದೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಈ ಮೂರನೇ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಅದರ ಅನುಭವದ ಮೇಲೆ ಈ ನಾಲ್ಕನೇ ಯೋಜನೆಗೆ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ತಾವು ಮಾಡಿರತಕ್ಕ 530 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಯ ಯೋಜನೆಯು ಏನಿದೆ, ಅದು ತೀರಾ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಯೋಜನೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ನಾನಾದರೂ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಇವತ್ತು ಇಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ಎಂದರೆ, ಅನೇಕ ವಿಧವಾದ ಖಾತೆಗಳಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಹಂಚುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಪಬ್ಲಿಕ್ ಇಲಾಖೆಗೆ 50 ಲಕ್ಷ ಇಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ನೀವು ಇದರಲ್ಲಿ ಏನನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ? ಈ ಯೋಜನೆಗೆ ಇಚ್ಛಿರತಕ್ಕೆ ಹಣ ಸಮೃದ್ಧದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಗನಗನ ಕಾಳನ್ನು ಹಾಕಿದರೆ ಅದು ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣದೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಅದೇ ರೀತಿ ನೀವು ಈ ಒಂದು ಯೋಜನೆಗೆ 530 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದೀರಿ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ಇಲಾಖೆಗಳಿಗೆ ಹಂಚಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ನಾನಾದರೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ನಮಗೆ ಇದರಿಂದ ಏನನ್ನೂ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಆದಾಯದ, ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದ ಉತ್ಪನ್ನದ ಮೇಲೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೇ ಹೊರತು, ಯಾವಾಗಲೂ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕಿ, ಜನರ ಮೇಲೆ ಏನಾದರೂ ಹೊರಲಾರದೆ ಹೊರೆ ಹೊರಿಸಿ, ಅದರಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ಹಣದಿಂದ ನಾವು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಫಲಪ್ರದವಾಗಿ ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನಾದರೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡುವಾಗ, ಈ ಪ್ಲಾನನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏನನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ನನಗಾದರೂ ತಿಳಿಯದಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಮಗೆ ನಮ್ಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಂದ ಹಣ ಬರಬೇಕು, ವ್ಯವಸಾಯದಿಂದ ಹಣ ಬರಬೇಕು, ಮತ್ತು ಇನ್ನೂ ಬೇರೆ ಉತ್ಪನ್ನಗಳಿಂದ ಹಣ ಬರಬೇಕು. ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ, ಪ್ರತಿ ನಿಮಿಷಕ್ಕೂ ನಾವು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕೈಚಾಚಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಓವರ್ ಡ್ರಾಪನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ನಮ್ಮ ನಾಲ್ಕನೇ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಬಹಳ ಕಟ್ಟು, ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಸರ್ಕಾರ ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಇದರಿಗೆ ಒಂದು, ಎರಡು, ಮೂರು ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದಂತಹ ಅನುಭವದ ಮೇಲೆ ಇವರು ಇದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಶ್ರೀಮಾನ್ ರೋಕನಾಥನ್‌ರವರು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಎಂಥ ಪ್ಲಾನ್ ಇರ ಬೇಕು, ಎಷ್ಟು ಸಾಧಿಸಬೇಕು, ಎಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿಶಾಲವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಪರದಿಯಲ್ಲಿ ನೂಕುವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸರಿಯಾಗಿ, ರಾಷ್ಟ್ರದ ಕಲ್ಯಾಣವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, 530 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಯ ಯೋಜನೆಯ ಬದಲು 750 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಬರೆಯಲಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ 1975ರ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಮ್ಮ ಆಹಾರದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಿಗಿರಬಹುದಿತ್ತು ಮತ್ತು ನಾವು ಬೇರೆ ಯಾರನ್ನೂ ಕೇಳಬೇಕಾಗುವ ಪ್ರಸಂಗವಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನಾದರೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಈ ನಮ್ಮ ವ್ಯವಸಾಯದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಆಹಾರದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ನಾವು ಒಂದು ಸ್ವಯಂ ಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಲಾರವೆ. ಸರ್ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿರಿ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸರ್ವನಾಶವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೋಸ್ಕರ 15 ಕೋಟಿ

(ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ)

ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಕೋಟಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ? ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಚಿವರು ಏನನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ? ಎಂದು ನಾನಾದರೂ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ತಮ್ಮ ಕರಡು ಪ್ರತಿ ನೋಡಿದರೆ ಒಂದು ಹೊತ್ತು ಐರನ್ ಫೌಂಡರಿ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ, ಮೊದಲನೆ ವರ್ಷ 50 ಲಕ್ಷ, ಎರಡನೆ ವರ್ಷ 100 ಲಕ್ಷ, ಮೂರನೇ ವರ್ಷ 150. ಹೀಗೆ ತಮ್ಮದು ನಾಲ್ಕನೇ ಯೋಜನೆ ಮುಗಿಯುವುದರೊಳಗೆ, 5 ಕೋಟಿ ಬರ್ಚಾಗು ತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಐದು ವರ್ಷ ಮುಗಿಯುವುದರೊಳಗೆ ಈ ಐರನ್ ಫೌಂಡರಿಯ ರೂಪ ರೇಷೆ ಗಳು ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ತಮಗೆ ಫಾರಿನ್ ಎಕ್ಸ್‌ಟ್ರೆಂಜ್ ಸಿಕ್ಕಬೇಕಾದರೆ, ಮೆಶಿನರಿ ಸಿಕ್ಕಬೇಕಾದರೆ, ನೀವು ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಾಡಬೇಕಾಗು ತ್ತದೆ. ನೀವು ಈ ರೀತಿ ನಾಲ್ಕನೇ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ 530 ಕೋಟಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದು ನಮ್ಮನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸು ವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರವೇ, ಅಥವಾ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅಥವಾ ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ದೇಶದ ಕರಗ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ವಿನಿಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಾ? ಎಂದು ನಾನಾದರೂ ಕೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದ ರಿಂದ ನಮಗೆ ಏನನ್ನೂ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನಾದರೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಕೇಶವಮೂರ್ತಿಯವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಯು.ಎಸ್.ಎಸ್.ಆರ್. ಚೈನಾ ಮೊದಲಾದ ದೇಶಗಳು ಜನತೆಗೋಸ್ಕರ ಮಾಡುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಅವರು ಏನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಅದನ್ನು ನಾನು ಸಹ ಓದಿದೆ. ಅವರು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆಂದರೆ, 'Expansion of wholesale commodities to the population by 2/5 training of 7 million experts in higher secondary and special education, increase of industrial output by one and half, agricultural output by about 1/3.' ನೀವು ಈ ನಾಲ್ಕು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಏನನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ನಾನಾದರೂ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್ ಎಡಿಟಾರ್ಷಲ್ ಏನನ್ನೂ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ? ಈಗ ಶ್ರೀ ಸೂರ್ಯನಾರಾಯಣರಾಯರು ಹೇಳಿದರು, ಒಂದೆ ಎಕರೆ'ಯ ಮೇಲೆ ಇಬ್ಬರು ಅಪಂಬಿಸಿರಿಬಹುದು. ಮೂವರು ಇರಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ನಾನಾದರೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬುದ್ಧಿವಾದವನ್ನು ಕೊಟ್ಟವರು ನಿಜವಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದವರು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಒಬ್ಬನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಒಂದು ಜೊತೆ ಎತ್ತುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟು ಮೂರು ಹೆಚ್.ಪಿ. ಪಂಪ್ ಸೆಟ್ಟು ಇಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಕೈತುಂಬಾ ಬರುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ ರಿಪ್ರೇಜೆಂಟೇಟಿವ್ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ, ನಾಲ್ಕು ಜನಕ್ಕೆ ಆಗಬಹುದು ಎಂದು. ಇದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮಣ್ಣೆರಚುವುದು. ಇವರು ಹೇಳುವ ಪ್ರಕಾರವಾದರೆ, ನಮ್ಮ ಕಾಲುವೆಗಳನ್ನು ಏಕೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಅಪ್ಪರೆಕ್ಟಿವ್ಸ್ ಏಕೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಇನ್ನೊಂದು ಏಕೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಮತ್ತೆ ಇದರಿಂದ ನಾವು ಸ್ವಯಂ ಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು. ತಾವು ಹೇಳತಕ್ಕ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಎಂಬುದು ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ದೂರವಾದ ಮಾತು. ಇದನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ದುಡಿದಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಲಿ, ಅಡ್ಮಿನಿಸ್ಟ್ರೇಟಿವ್‌ಗಳಾಗಲಿ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನಾದರೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ರೋಗಿನಾಥನ್ ಎನ್ನುವರು ಆಮೆ ರಿಪ್ರೇಜೆಂಟೇಟಿವ್ ಹೇಳಿರುವಂತೆ 1960-61ರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರಿ ನಲ್ಲಿ 31.5 ಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಹೇಳಿರು ವಂತೆ 18 ಡಿನ್ಸ್ ಪ್ರಕಾರ ನಾವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಹಾರವನ್ನು ಹಂಚಬೇಕಾದರೆ, ನಮಗೆ ಸುಮಾರು 3 ಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಅವರೇಜಿನಂತೆ 1976ರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರಿನ ಪಾಪ್ಪರೇಷನ್ ಎಷ್ಟು ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ನೋಡಿದರೆ ಶೇಕಡಾ 38ರಷ್ಟು ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಆಗ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಆಹಾರ ಸುಮಾರು 32.8ರಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ಇನ್ನೂ 35.5 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನು ಗಳಷ್ಟು ಆಹಾರ ಜಾಸ್ತಿ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನಾವು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ನಮಗೆ ಸುಮಾರು 51.1 ಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಆಹಾರ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗಿರತಕ್ಕ ಆಹಾರ ಮುಂದೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಗುವುದರಿಂದ ಅದರಿಂದ ನೋಡಿದರೆ 1975-76ರಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 32.5 ಮಿಲಿಯನ್ನು ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ ನೀವು ಐದನೆ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲುವೆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನೀವು 51.1 ಲಕ್ಷ ಟನ್ನು ಆಹಾರ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನೀವು ಏನೇನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ? ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಅರೋಗ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಆಳ್ವಾರವರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್‌ನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು, ಒಂದು ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಹಾಗೂ ಒಂದು ಗಂಡು ಇದ್ದರೆ ಸಾಕು ಎಂದು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಣ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಹೇಳುವಂತೆ ಅದರೂ ಈಗಿರತಕ್ಕ ಎರಡು ಕೋಟಿ 35 ಲಕ್ಷ ಜನ ಎಂದು ಇರುವುದು 1975-76ರಲ್ಲಿ 38.2 ಲಕ್ಷದಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿ ಆಗುವುದಾದರೆ ಅಪರಿಗಾತ ಆಹಾರ ಎಲ್ಲರಿಂದ ತರುತ್ತೀರಿ? ಈಗ ಆಹಾರದ ಕೊರತೆ ಸುಮಾರು

18-19 ಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಇದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಅಹಾರ ಬೆಳೆಯಲು ಐದೇನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ? ಎಂದು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವಾಗ ಮೈಸೂರು ಸರಕಾರ ಹೇಗೆ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿದೆ ಎಂದರೆ, ಹಸುವಿನ ಕೆಚ್ಚಲಿ ನಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಹಾಲಿದೆ ಎಂದು ಅದರ ಕೆಚ್ಚಲನ್ನು ಕುಯ್ಯುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಏನೋ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಅಂಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮಾಡಿದರೆ ಇದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ಇಲ್ಲಿ ನೀವು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಅಂಕ ಅಂಶಗಳೇ ಸರಿ ಎಂದು ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರಕ್ಕೂ ದಾಖಲೆ ಕೊಟ್ಟು ನಮ್ಮನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದರೆ ಇದರಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಷ್ಟು ಫಲ ಬರವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾನಾದರೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ತಾವು 75-76ರಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಲೋಗನಾಥನ್ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಪ್ರಕಾರ ನಮ್ಮ ಜನ ಜೀವನ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಬರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ಸುಮಾರು 510 ಕೋಟಿ 5 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ತಾವು ಬರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. 510 ಕೋಟಿ 5 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ತಾವು ಬರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. 510 ಕೋಟಿ 5 ಲಕ್ಷ ಬರ್ಚು ಮಾಡಿ ಇದರಲ್ಲಿ 188 ಕೋಟಿಯಷ್ಟನ್ನು ಮೇಜರು ಇರಿಗೇಷನ್ನು ಬಾಬಿಗಾಗಿ 60 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಮೈಸೂರು ಇರಿಗೇಷನ್ನು ಬಾಬಿಗಾಗಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಲೋನ್ ಆನ್ ಮೇಜರ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಾಗಿ 25 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ರ‍್ಯಾಂಡು ರೆಕ್ಲಮೇಷನ್‌ಗಾಗಿ 20 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು, ಸಾಯಿಲ್ ಕನ್‌ಸರ್ವೇಷನ್‌ಗಾಗಿ 15 ಕೋಟಿ, ಲ‍್ಯಾಂಡು ಪೈಜೆಕ್ಷನ್ ಗಾಗಿ 10 ಕೋಟಿ, ಇಂಫೂವ್ ಸೀಡ್‌ಗಳಿಗಾಗಿ 1.5 ಕೋಟಿ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ಆಫ್ ಫರ್ಟಿಲೈಸರ್ ಗಾಗಿ 3 ಕೋಟಿ, ಆಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ರಿಸರ್ಚ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಹಾಗೂ ಎಕ್ಸ್ಟೆನ್‌ಷನ್ ಬಾಬಿಗಾಗಿ 8 ಕೋಟಿ ವೇರ್‌ಹೌಸಿಂಗ್‌ಗಾಗಿ ಮಾರ್ಕೆಟಿಂಗ್ ಮತ್ತು ಕಮ್ಯುನಿಟಿ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್‌ಗಾಗಿ 20 ಕೋಟಿ ಹೀಗೆ ತಾವು ಬರ್ಚು ಮಾಡಿದರೆ 1975ರಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ, ಐದನೇ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಡುವ ವೇಳೆಗೆ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನೀವು ಯಾವ ರೀತಿಯಾದ ಪ್ರಾನ್ಸಿಂಗನ್ನು ಮಾಡಿದ ಸಾಧನೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ನೀವು ಪ್ರವಸಾಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಇರಿಗೇಷನ್ನಿನೊಳಗೆ, ರ‍್ಯಾಂಡು ರೆಕ್ಲಮೇಷನ್ನಿನೊಳಗೆ ಸಾಯಿಲ್ ಕನ್‌ಸರ್ವೇಷನ್ನಿನೊಳಗೆ ಏನನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದಿರಿ ಮತ್ತು ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯ ಇದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಮುಂದುವರಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ಈಗ ನೀವು ಇಲ್ಲಿ 530 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಪ್ರಾನ್ಸು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಂದಿದ್ದೀರಿ. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಹಣ ಎಲ್ಲಿಂದ ತರಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಬಹುದು. ನನಗೆ ಅನಿಸುವುದು ಈಗ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾದ ಹಣವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ವಸೂಲು ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲಿ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಾನ್ಸನ್ನು 750 ಕೋಟಿಯವರೆಗೆ ಏರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ವಾಗಿತ್ತು. ಇಫೋತ್ತಿನ ದಿವಸ ನೀವು ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹೊರಿಸಿರತಕ್ಕ ಬಾಬಿಗಳಿಂದ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಂದ ಸುಮಾರು 25-30 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಬಾಕಿ ಬರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡಲು ಏನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ? ಈಗ ಎಕ್ಸ್‌ಪೆಂಡಿಚರ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಎಂದು ವಸೂಲು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹಾಕಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಇಫೋತ್ತು 40 ರಿಂದ 50 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೆ ವಿನಾಯಿತಿ ತೋರಿಸಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಮೊದಲಿಗೆ ಈ ಎಕ್ಸ್‌ಪೆಂಚನ್ನು ಲಿಮಿಟ್ ಮಾಡಲು 10-15 ಸಾವಿರದವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು. ಈಗ ಎತಕ್ಕಾಗಿ ಇಂತಹ ದೊಡ್ಡ ಶ್ರೀಮಂತರ ಮೇಲೆ 50 ಸಾವಿರದವರೆಗೆ ಎಕ್ಸ್‌ಪೆಂಚನ್ನು ಲಿಮಿಟ್ ಎಕ್ಸ್‌ಪೆಂಡಿಚರ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ? ಹೀಗೆ ಮಾಡದೇ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ಇಫೋತ್ತಿನ ಪ್ರಾನ್‌ಸನ್ನು ಇನ್ನೂ ನೂರು ಅಥವಾ 150 ಕೋಟಿಯವರೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶವಾಗಿತ್ತು. ತಮಗೆ ಇವರು ಇಷ್ಟಬಂದವರು, ಇವರು ಬಂಧುಗಳನ್ನು, ಇವರು ಮಿತ್ರರು, ಎಂದು ಇಂತಹವರ ಮೇಲೆ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಹಾಕಬಾರದು ಇಂತಹವರಿಗೆ ವಿನಾಯಿತಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದರೆ ನಿಮಗೆ ಯಾವ ಹಣವನ್ನೂ ವಸೂಲು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಾನ್ಸಿಂಗು ಮಾಡಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಪ್ರಾನ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಡಿಫೆಕ್ಟ್ ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ನಾನಾದರೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಇದೇ ರೀತಿ ತಾವು ಪ್ರಾನ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಾ ಮುಂದೆ ನೀವು ಐದನೇ ಪ್ರಾನ್ಸು ಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ ಈಗತಾನೇ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಾದ ಅಣ್ಣಾರಾಯರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಇನ್ನೂ 15 ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಸ್ವಫರಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ನೆರೆ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಭಿಕ್ಷೆ ಹೋಗುವುದು ತಪ್ಪುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಮೈಸೂರು ಸರಕಾರ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ತೆರಿಗೆ ಹೊರೆಯನ್ನು ಜನರ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದವರು ಎಕ್ಸ್‌ಪೆಂಡಿಚರ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್‌ನ್ನು ಮೊದಲು ಹತ್ತು ಸಾವಿರದವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಲಿಂಗ್‌ಗೂ ಲಿಮಿಟ್ ಇದ್ದುದನ್ನು ಇಂದು 33,000 ದವರೆಗೆ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಲಿಮಿಟ್‌ಗೆ ವಿನಾಯಿತಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದರೆ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಬರುವ ಹಣ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತದೆಯೇ? ಯೋಜನೆಗಾಗಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದು ಹೊರಟಿರುವಾಗ ನೀವು ಯಾರಿಂದ ದುಡ್ಡನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಬರುತ್ತೀರಿ? ಒಂದು ಲಕ್ಷ,

(ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜಿ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ)

ಎರಡು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಆದಾಯವನ್ನು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸೊಗಸಾದ ಕಾರುಗಳಲ್ಲಿ ಒಡಾಡುತ್ತಿರುವ ಜನರನ್ನು ಹಾಗೂ ಮೋಜಿನಿಂದ ಜೀವನ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಶ್ರೀಮಂತರನ್ನು ತೆರಿಗೆ ಕೊಡುವುದು ಬೇಡ ಎಂದು ಅವರಿಗೇಕೆ ಏನಾಯಿತು ತೋರಿಸಲು ಹೋಗುತ್ತೀರಿ ? ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಸಾವಿರಾರು ಗಟ್ಟಿ ಹಣವನ್ನು ಬಾಕಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವವರ ಮೇಲೆ ಏನೂ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಅವರಿಂದ ಹಣವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ವಸೂಲು ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳು ಬೇರೆ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಈಗ ಹಾಕಲು ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕೇಂದ್ರದವರು ಈಗಿದ್ದ ಎಕ್ಸೆಂಪೆಂಡಿಚರು ಟ್ಯಾಕ್ಸ್‌ನನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡುವ ಸೀಲಿಂಗ್ ಲಿಮಿಟ್‌ನ್ನು ಹಿಂದೆ ಇದ್ದುದಕ್ಕಿಂತ ಈಗ ಪುನಃ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿದರೆ ಇದರಿಂದ ದೇಶದ ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಬೇರೆ ರೀತಿಯಿಂದ ಕೂಡ ಹಣ ವನ್ನು ಕೂಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಣಕ್ಕೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್‌ನನ್ನೂ ಹಾಕದೆ ಹೋದರೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಪ್ಲಾನನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ ? ಬಾಕಿ ಬರುವ ಹಣವನ್ನೂ ವಸೂಲಿ ಮಾಡದೆ ಹೋದರೆ ನಿಮಗೆ ಹಣ ತಾನೇ ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತದೆ ? ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪ್ರೊ.ಕಿಬಿಷನ್ ವಿಚಾರ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೆಂಡವನ್ನು ಮಾರಿ ಆ ದುಡ್ಡನ್ನು ಹೆಂಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಹವ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಹೈಸ್ಕೂಲಿ ಗಾಗಿ ಕಟ್ಟಡ ಬೇಕು, ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜಿನ ಕಟ್ಟಡಕ್ಕಾಗಿ ದುಡ್ಡು ಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳುವ ಹವ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯದ ಸರ್ವತೋಮುಖವಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ನಿಮಗೆ ನಾಲಗೆಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಆಗಬೇಕಾದರೆ ಯಾವ ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದ ಯಾವ ಯಾವ ಬಾಬುಗಳಲ್ಲಿ ಹಣ ಪಡೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ನಾನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ತಾವು ಈಗಿರುವ ಪ್ರಕಾರ ಆಹಾರ ಎಷ್ಟು ಬೇಕು ಎಂದು ರೆಕ್ಕೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಭೂಮಿ ಎಷ್ಟು ಎಕರೆಗಳಷ್ಟು ರೆಕ್ಕೆ ಮೇಷನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ರೆಕ್ಕೆ ಮಾಡಿದರೆ, ನಿಮಗೆ ಸುಮಾರು 35 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳಷ್ಟು ಮಾಡಲು ಸುಮಾರು 25 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಹಣ ಬಿರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಐದು ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಹಾರಧಾನ್ಯ ಬೆಳೆಯಬಹುದು, ಐದು ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳಲ್ಲಿ ಪರಾಸಸಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯಬಹುದು, ಆರು ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಟನ್ ಬೆಳೆಯಬಹುದು, ಎಂಟು ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಎಣ್ಣೆಯ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯಬಹುದು, ಇನ್ನು ಆರು ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳಲ್ಲಿ Spices, fruits and Vegetables ಮತ್ತು ಜೊಬ್ಯಾಕೋ ಬೆಳೆಯಬಹುದು, ಇದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಒದಗಿಸಿರತಕ್ಕ ಹಣದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಸರಕಾರದವರು ಇವೊತ್ತು ಸುಮಾರು 30—33 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳಷ್ಟು ಬೀಳು ಬಿದ್ದಿರುವ ರ್ಯಾಂಡನ್ನು ರೆಕ್ಕೆ ಮೇಷನ್ನಿಗೆ ತರಬಹುದು. ಇಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ರೆಕ್ಕೆ ಮೇಷನ್ ಮಾಡಲು ಇವೊತ್ತು ಪ್ಲಾನಿನಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಿರುವಂತೆ ಹಣ ಬರಲು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ? ಇವೊತ್ತು ಮೈಸೂರ್ ಇರಿಗೇಷನ್‌ಗಾಗಿ 20 ಲಕ್ಷ ಬೇಕು ಮೇಜರ್ ಇರಿಗೇಷನ್‌ಗಾಗಿ 88 ಲಕ್ಷ ಬೇಕು. ಇಷ್ಟು ಲಕ್ಷ ಇಷ್ಟು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಇನ್ನೆಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಲು ಏನೇನು ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ? ಅಲ್ಲದೆ ಆಗಲೇ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಕಾವೇರಿ ನದಿಯ ನೀರನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾದರೆ ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಪಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಏನು ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ? ಈಗ ನೀವು ಮಾಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ನೀವು ಆ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ ಮೈಸೂರು ಸರಕಾರ ಈಗ ಮಾಡಿರುವ ಪ್ಲಾನನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಇಂಪ್ರಿ ಮೆಂಟು ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ? ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡುವಾಗ ಮ್ಯಾನ್‌ಪವರ್ ಹೇಗೆ ಯುಟೈಸಿಸ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅವರು 206—207ನೇ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

Mr. SPEAKER.—The Member may cut down all that he has to say in writing and I will pass it on to the Hon'ble Minister to take note. After all, speeches are not intended for any other purpose than to guide the Government. Members do not adjust themselves and at the last moment I do not want to hurt anybody's feelings.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—See, Sir, how the other districts are undeveloped. You will see from Table 92 that the majority of the districts are having a per capita income below 178. Why are those districts neglected ?

Mr. SPEAKER.—That is past and I am concerned with the immediate present.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜಿ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಮೊದಲೇ ಅಂಕಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಟೀಕೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದರಿಂದ We are beating the dead horse, ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತಾವು ಈ ಸಭೆಯ ಪರವಾಗಿ ಈ ರಾಜ್ಯದ ಪರವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಶಕ್ತಿ ಮಾರಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಲು ಬರಬೇಕಾದ ಹಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕಾರ್ಯ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಲೋಕಸಾಧನ ಕಮಿಷನ್ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದೆ ಇದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಸೆಕ್ಟರ್ ನಲ್ಲಿ ಏನನ್ನು ಅಡೀವ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ : ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅದರಲ್ಲಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿರುವುದು ಅತಿ ಅಲ್ಪ ಅಂತ ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ತಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—He may say that what they have done upto now and what they want to do in the Fourth Plan, is very insignificant and that Government should come up to the level, indicated in the Loganathan's Report.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜಿ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—Housing in the Country, ಇದಕ್ಕೆ ತಾವು ಎಷ್ಟು ಹಣ ಒದಗಿಸಿದ್ದೀರಿ ? ನಿನ್ನೆ ದಿನ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಅರಸ್ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದರು, ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮನೆ ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು. ರಷ್ಯಾದಲ್ಲಿ 5 ವರ್ಷದಲ್ಲಿ 50 ಮಿಲಿಯನ್ ಜನರಿಗೆ ಕಾನ್ಕ್ರೀಟ್ ಫ್ಲೌರ್ಸ್‌ನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ರಷ್ಯಾ, ಅಮೆರಿಕಾ, ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ ಈ ದೇಶಗಳೊಡನೆ ನಾವು ಹೊಲಿಸಿ ನೋಡುವುದು ಬೇಡಿ, ಕೊನೇ ಪಕ್ಷ 5 ಲಕ್ಷ ಜನರಿಗಾದರೂ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ 5 ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮನೆಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಏಕೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬಾರದಾಗಿತ್ತು ? 3 ಕೋಟಿ 75 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಹರಿಜನ ಗಿರಿಜನರಿಗಾಗಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಆ ದುಡ್ಡನ್ನಾದರೂ ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ಯಾವ ಟಾರ್ಜೆಟ್‌ನ್ನು ಅಡೀವ್ ಮಾಡಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸಿದ್ದೀರೇನು ? 3ನೇ ಪ್ಲಾನ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೌಸಿಂಗ್ ಸೆಕ್ಟರ್‌ನಲ್ಲಿ, ಲೋ ಇನ್‌ಕಂ ಹೌಸಿಂಗ್ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮ್ಮ ಟಾರ್ಜೆಟ್‌ನ್ನು ಅಡೀವ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ, ಶೇಕಡ 10 ಜನಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಮನೆ ಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನೀವು ಅಸಮರ್ಥರಾಗಿದ್ದೀರಿ. ತಾವು ಕೇಂದ್ರದ ಮುಂದೆ ಹೋದಾಗ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು ಕೊನೆ ಪಕ್ಷ ಈ ಸೆಕ್ಟರ್‌ನಲ್ಲಿ 20 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಅದೂರ ಅಡೀವ್ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ದೃಢ ನಿರ್ಧರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ನಿಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ನೆರವೇ ರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

Large and medium industries ಇದು ಒಂದು ಕಛೇಯಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರ ಈ ವಿಷಯ ದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಉದಾಸೀನತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದೆ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿನ್ನಾಪ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛೆ ಇದೆ. ತುಮಕೂರು, ಬಿಜಾಪುರ, ರಾಯಚೂರು ಈ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕೋ ಆಪರೇಟೀವ್ ಸೆಕ್ಟರ್‌ನಲ್ಲಿ ಇಂಡಸ್ಟ್ರೀಸ್ ತೆಗೆದಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಬರೆದಿರಲಿಲ್ಲ, ತುಮಕೂರಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಎಕರೆ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಟನ್ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ ? ಎಷ್ಟು ಲಕ್ಷ ಬೇಲು ಕಾಟನ್ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ ? ಅಲ್ಲಿ ತೆರದಿರತಕ್ಕ ಕೋ-ಆಪರೇಟೀವ್ ಸೊಸೈಟಿ ಯಾವುದು ? ಬಟ್ಟೆ ತಯಾರು ಮಾಡತಕ್ಕ ಒಂದು ಮಿಲ್ ಕೂಡ ಅಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ನಾನಂತೂ ಒಂದನ್ನೂ ಕೂಡ ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ಅಂತೂ ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ, ಇದು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂತು ? ಏನನ್ನೂ ಮಾಡದೇ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಬರೆಯುವುದಾದರೆ ಈ ತಮ್ಮ ಪುಸ್ತಕಕ್ಕೆ ಬೆರೆಯಾದರೂ ಏನು ? ಬಾಗಲಕೋಟೆಯಲ್ಲಿ, ಬಿಜಾಪುರದಲ್ಲಿ, ಬೆಳಗಾನಿನಲ್ಲಿ, ರಾಯಚೂರಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿರಬಹುದು, ತುಮಕೂರಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿರುವುದು ಯಾವುದೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ತಾವು 4 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ, ಇಷ್ಟು ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಇದರ ಷೇರ್‌ಹೋಲ್ಡರ್ಸ್ ಯಾರು ? ಡೈರೆಕ್ಟರುಗಳು ಯಾರು ? ಇಂತಹ ಪ್ಲಾನ್‌ಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಾದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಮಗೆ ಅನಿವಾರ್ಯವೆ, ದೇವರು ತಮಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದು ಮನಸ್ಸು ಕೊಡಲಿ ಎಂದು.

ಇನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ. ಪ್ಲಾನ್ ಸರ್ವೀಸ್, ಹೆಲ್ತ್ ಇದರಿಂದ ರಾಧ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ ಎಂದರೆ 41 ಕೋಟಿ 30 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ. ಇದರ ಸಿ

(ಶ್ರೀ ಸಿ. ಹೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ)

ಒವರ್ ಎಷ್ಟು ಎಂದರೆ 25 ಕೋಟಿ 79 ಲಕ್ಷ. ಇಷ್ಟು ಹಣ ಇರದಾಗ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿರುವುದು ಎಷ್ಟು? ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇದು ಯಾವ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಕೀರ್ತಿ ತರುವುದು ಅಲ್ಲ. ಎಂಟರ ಮಗ್ಗಿ, ಒಂಭತ್ತರ ಮಗ್ಗಿ ಬರದೇ ಇರತಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳು, ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಪಾಸ್ ಮಾಡಿ, 4 ಸಾವಿರ ಜನ ಪಾಲಿಟೆಕ್ನಿಕ್‌ನಲ್ಲಿ, 3 ಸಾವಿರ ಜನ ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ 1,200 ಜನ ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದಿದ ಗ್ರಾಜ್ಯುಯೇಟ್‌ನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ಅವರಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಅಂತಹ ಮಣ್ಣಿನ ಮಡಕೆಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ 41 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಈ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಏನನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇದ್ದೀರಿ? ಅದ್ದರಿಂದ ಇದರಲ್ಲಿ 21 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನಾದರೂ ಇರಿಗೇಷನ್‌ಗೆ ತೆಗೆದಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಆ ರೀತಿ ತೆಗೆದಿಟ್ಟು ಅಗ್ನಿಕರ್ಪುರರ ದೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟು, ಪುಡ್ ಪೊಡಕ್ಷನ್ ಮಾಡುವುದು ಬಹಳ ಉತ್ತಮವಾದ ಕೆಲಸ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಇಷ್ಟು ವೇಳೆ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರನ್ನು ಕ್ಷಮಾಪಣೆ ಕೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

5-30 P.M.

† ಶ್ರೀ ವೀರೇಂದ್ರ ಪಾಟೀಲ್ (ರೋಕೋಪಯೋಗಿ ಶಾಖೆಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ನಿನ್ನೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಿಂದ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಈ ಕರಡಿನಮೇಲೆ ಅನೇಕ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ತಮ್ಮ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ನಾನು ಅಭಿನಂದಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುವಾಗ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ಮೂರು ವಿಷಯಗಳ ಕಡೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗಮನಕೊಡಬೇಕು. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಈ ಯೋಜನೆ ಗಾತ್ರ ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗಿರಬೇಕೆಂಬುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಮೂರನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಗಾತ್ರ 250 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗಿತ್ತು. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಯೋಜನೆ ಗಾತ್ರ 500 ಕೋಟಿ ಇರಬೇಕೇ, 530 ಕೋಟಿ ಇರಬೇಕೇ, 750 ಕೋಟಿ ಇರಬೇಕೇ ಎಂಬುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಒಂದು ಸಲ ನಾವು ಈ ಒಂದು ಗಾತ್ರವನ್ನು ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡಿದಮೇಲೆ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಕಮಿಷನ್ ಮತ್ತೆ ಒತ್ತಾಯಮಾಡಲು ಇದನ್ನು ಯಾವರೀತಿಯಿಂದ ಯಾವ ಯಾವ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಯಾವ ಬಾಬುಗಳಿಗೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾವೂ ನೀವೂ ಕುಳಿತು ನಿರ್ಣಯಮಾಡಿ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಕಮಿಷನ್ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟು ಅದರ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದು ಅದರ ಸಲಹೆಯಂತೆ ಖರ್ಚುಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ, ಇದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಒಂದು ಸಲ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಕಮಿಷನ್ ಯೋಜನೆಯ ಗಾತ್ರ ಇಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದಮೇಲೆ ಅಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗಿರಬೇಕಾದರೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಸಹಾಯವೆಷ್ಟಿರಬೇಕು, ನಾವು ನಮ್ಮ ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ಎಷ್ಟು ಒದಗಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಚಾರ. ಏಕೆಂದರೆ, ಎಲ್ಲಾ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆ ರೀತಿಯಿಂದ ನಾವೂ ಆಶಿಸುತ್ತೇಲ್ಲ. ನಾವು ಹಿಂದಿರಬಹುದು, ಕೆಲವರು ಮುಂದಿರಬಹುದು, ಅದು ಬೇರೆ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಆದರೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ ಒಂದು ಸ್ಟ್ಯಾಂಡರ್ಡ್ ಪ್ಯಾಟರ್ನ್ ಮಾಡಿ ಯಾವ ಯಾವ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ, ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ನಾವೂ ನಮ್ಮ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಬೇಕು. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಕೂಡ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಮೇಲೆ ಚರ್ಚೆಮಾಡುವಾಗ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ ನಮಗೆ ಒದಗಿಸುವ ಸಹಾಯದ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ನಾವು ನಮ್ಮ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳಿಂದ ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಹಣದ ಬಗ್ಗೆ ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡಿದಮೇಲೆ ಪ್ರಾಯಶಃ ಯಾವರೀತಿಯಿಂದ ಖರ್ಚುಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಜನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಮೂರನೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ, ಇದು ಮಹತ್ವವುಳ್ಳದ್ದು. ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯ ಗಾತ್ರ 537 ಅಥವಾ 750 ಕೋಟಿ ಮಾಡಿದರೆ ಕೇಂದ್ರದ ಸಹಾಯ ಯಾವರೀತಿ ಇರಬೇಕು, ಇರಿಗೇಷನ್‌ಗೆ ಪ್ರಾತ್ಯಕ್ಷಿಕೆ ಕೊಡಬೇಕೆ ಅಥವಾ ಪವರ್‌ಗೆ ಪ್ರಾತ್ಯಕ್ಷಿಕೆ ಕೊಡಬೇಕೆ, ವ್ಯವಸಾಯಾಭಿವೃದ್ಧಿ, ಸೋಷಿಯಲ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಮುಂತಾದ ಬಾಬುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಕ್ಕಾರಿಗೂ ಎಷ್ಟು ಪರ್‌ಸೆಂಟೇಜಿರಬೇಕು ಎಂಬುದೂ ಸೇರಿ ಮೂರು ಅಂಶಗಳು ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮಹತ್ವವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿವೆ. ಅನೇಕ ಸದಸ್ಯರು ಯಾರು ಇದರಮೇಲೆ ಚರ್ಚೆಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಅವರು ಈ ಮೂರು ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಬಹುಶಃ ಈಗ ಬಂದಿರುವ ಸಲಹೆಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಸಲಹೆ ದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆ

ರೀತಿಯಿಂದ ಚರ್ಚೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ಇದರ ಅರ್ಥ ಯಾರು ಮಾತನಾಡಿದರೋ ಅವರು ಬೇಕಾದ ವಿಚಾರ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ, ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸಲಹೆ ಹೊರತುಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ದೊರಕಲಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಸಲ ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರೇ ಚರ್ಚೆ ಬಿಟ್ಟು ಅದರ ಹೊರಗಡೆ ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಲು ನಮಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಏನೇ ಇರಲಿ, ಈ ದಿವಸ 537 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಒಂದು ಕರಡು ಯೋಜನೆ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿದೆ, ಅದರಮೇಲೆ ಚರ್ಚೆಯಾಗಿದೆ. ಅನೇಕರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಮೂರನೆಯ ಯೋಜನೆಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಸಾಕಾರವಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಪಡೆಯಲು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಈಗ ಮೆಮೋರಾಂಡಂನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವಹಾಗೆ 250 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಮೂರನೆಯ ಯೋಜನೆ ಇತ್ತು, ಅದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಏರ್ಪಾಡಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಅದು ಯಾವಾಗ ನಿಧಿವಾಗಿತ್ತು, ನಿರ್ಧಾರವಾಗಿತ್ತು ಎಂಬುದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಈಗ ಒಪ್ಪಿರುವ ಪ್ರಕಾರ 250 ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಸಹಾಯ ಶೇಕಡ 56 ಭಾಗ, ಉಳಿದಿರುವುದು ನಮ್ಮ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದು, 140 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಕೊಡುವುದು, 110 ಕೋಟಿ ನಾವು ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದರಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡೀಷನ್‌ರ ಟ್ಯಾಕ್ಸೇಷನ್‌ನಿಂದ ಸುಮಾರು 40 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಂಪತ್ತನ್ನು ನಾವು ಮೊಬೈಲ್ಸ್ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅಷ್ಟನ್ನು ಕೂಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಲಿಲ್ಲ, ಕಾರಣ ತಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ವಿಚಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳ ರೀತಿಯಿಂದ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಯಶಸ್ಸು ದೊರೆತಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರದ ಸಹಾಯ ಶೇಕಡ 56ರಷ್ಟು ಇದ್ದುದನ್ನು ಅದು ಕಡಮೆ, ಪರ್ಸೆಂಟೇಜ್ ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು, ಹೆಚ್ಚು ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮತ್ತು ಹಣಕಾಸಿನ ಸಚಿವರು ಕೇಂದ್ರದ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಾಯ ತಂದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಈ ದಿವಸ ಸುಮಾರು 65 ಪರ್ಸೆಂಟ್‌ವರೆಗೆ ಮೂರನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರ ಕಮಿಷನ್ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ 140 ಕೋಟಿ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದು ಸುಮಾರು 157-158 ಕೋಟಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಇದರಿಂದ ಸುಮಾರು 245 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ನಾವು ಬಳಸಬೇಕಾದುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಮೆಮೋರಾಂಡಂನಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ.

ಇನ್ನು ಫಿಸಿಕಲ್ ಅಡ್ಡೀಷನ್‌ನನ್ನು ನೋಡೋಣ, ಮೂರನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಟಾರ್ಜೆಟ್ ಏನಿತ್ತೋ ಅದನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದೆ ಎಂದು ಮೆಮೋರಾಂಡಂನಲ್ಲಿ ವಿವರವಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸೆಕ್ಟಾರಿನ ವಿವರವನ್ನೂ ಹೇಳಿದೆ. ಆದರೆ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿ ಈ ಸಭೆಯ ಸಮಯವನ್ನು ಕಳೆಯಲು ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು 537 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಸಂಚಾರ್ಪಣೆ ಯೋಜನೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇದೆ. ಇದರ ಗಾತ್ರವನ್ನು ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರ ಕಮಿಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ನಿರ್ಧಾರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ಶೇಕಡ ನೂರರಷ್ಟು ಸಹಾಯ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಅಷ್ಟು ಬರುವುದೆಂದು ಅನಿಸುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪಾಲೇನೇಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧಾರಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಕೇಳುತ್ತೇವೆ. ಈಗ ಮೂರನೆಯ ಸಂಚಾರ್ಪಣೆ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವಹಾಗೆ ಕೇಂದ್ರದವರು 360-380 ಕೋಟಿ ಕೊಡಬಹುದು, ಸುಮಾರು 175 ಕೋಟಿ ನಾವು ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಒಂದು ವೇಳೆ 65 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಅವರದು, 35 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ನಮ್ಮದು ಎಂದು ನಿರ್ಧಾರವಾದರೆ ಸುಮಾರು 175 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಂಪತ್ತನ್ನು ನಾವು ಕೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಷ್ಟು ಹಣ ಜನರರ ರೆವೆನ್ಯೂನಿಂದ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಅಡ್ಡೀಷನ್‌ರ ಟ್ಯಾಕ್ಸೇಷನ್ ಮುಂತಾದುವುಗಳಿಂದ ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದರೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಕನಿಷ್ಠ 70 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಅಡ್ಡೀಷನ್‌ರ ಸೆಂಸಸ್‌ನಿಂದ ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನೂಟಿಸಿದೆ. ನಾವು 70 ಕೋಟಿ ಕೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಬಹುದು, 50 ಕೋಟಿಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ವಿಶ್ವಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ನಾವು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅಂದಮೇಲೆ 50 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಸಂಪತ್ತನ್ನು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಬೇಕಾದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಬಹಳಮಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಬೇಕು. ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರ ಗಾತ್ರ ಹೆಚ್ಚು ಬೇಕಾದರೆ ಸಂಪತ್ತಾಧನ ಆಗಿತ್ತು, ಅದು ಹೆಚ್ಚಾದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ, ಇಂಗ್ಲೀಷನ್ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯ ಹೆಚ್ಚಿಸಬಹುದು, ಕಾಪೇರಿ ಮತ್ತು ಕೃಷ್ಣ ನದಿಗಳ ನೀರಿನ ಪಾಲನ್ನು ಉಪಯೋಗಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ. ಅನೇಕ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಬೇಕಾದರೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರ ಗಾತ್ರ ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು. ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ 750 ಕೋಟಿ, 800 ಕೋಟಿ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಶಕ್ತಿ ವಿಚಾರಮಾಡಬೇಕು. ನಾವು ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಕೂಡಿಸಬಹುದು, ನಮ್ಮ ಶಕ್ತಿ ಎಷ್ಟಿದೆ ಎಂದು ನಿರ್ಧಾರಮಾಡಬೇಕಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಒದಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. 537 ಕೋಟಿ ಸಾಲುವುದಿಲ್ಲ ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಬೇಕು, ಇದಕ್ಕೆ

(ಶ್ರೀ ಎರೇಂದ್ರ ಪಾಟೀಲ)

ಕೇಂದ್ರದ ಸಹಾಯ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪಡೆಯಬೇಕು ಎಂದು ಆರ್ಥಿಕ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದರು. ಮೂರನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದವರು 55 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಸಹಾಯ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದು ಅದು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಅಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅಲ್ಪ. ಗುಜರಾತ್ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ 40-45 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಅಸಿಸ್ಟೆನ್ಸ್ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಮಗೆ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚು ಸಹಾಯ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಬಂದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಅಸಿಸ್ಟೆನ್ಸ್ 80 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ನಾವು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಶ್ರೀಮಾನ್ ವೆಂಕಟೇಗೌಡರು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಸದಸ್ಯರನ್ನೂ ಎಶ್ವಾಸದಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಮಗೆ 90 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಅಸಿಸ್ಟೆನ್ಸ್ ಕೊಡಿ ಎಂದು ನಾವು ಅವರ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ನೀರಾವರಿ ಸೌಕರ್ಯ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಇದೆ. ಬಹಳ ಪ್ರದೇಶ ಬ್ಯಾಕ್‌ವರ್ಡ್ ಇದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲತೆ ಒದಗಿಸುವುದು ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ವ್ಯವಸಾಯ ಮತ್ತು ಆಹಾರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾವು ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಸಪ್ಲೈ ಮಿಷನ್ ಆಗುವುದಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕು ಎಂದು ಒತ್ತಾಯ ಪೂರ್ವಕ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆದಿಪನರ್ ರಿಸೋರ್ಸಸ್ ವೆಂಬಲ್ಡ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಸಾಲ ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ. ಪಬ್ಲಿಕ್ ಬಾರೋಯಿಂಗ್‌ನಿಂದ ಸಹ ಸಾಲ ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ. By way of interest ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಸಾಲದ ಮೇಲೆ ಬಡ್ಡಿ ನಾಲ್ಕನೇ-ಐದು ಶೇಕಡ ರೂಪಾಯಿ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಈ ಹಣವನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಫೈಜೆಕ್ಯುಗಳ ಮೇಲೆ ನಾವು ಇನ್‌ವೆಸ್ಟ್ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಬಹು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ದೊಡ್ಡ ಯೋಜನೆಗಳು ಇನ್ನೂ ಫಲಪ್ರದವಾಗಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಫಲ ಬರುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಶರಾವತಿ ಯೋಜನೆ ಒಂದು ಮಾತ್ರ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಫಲಪ್ರದವಾಗಿದೆ. ಬಾಕಿ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ವರಮಾನ ಬರುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಶರಾವತಿ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಯೂನಿಟ್ಸ್ ಕಮಿಷನ್ ಆಗಿದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ರೆವೆನ್ಯೂ ಬರುತ್ತಿದೆ. ನಾಲ್ಕನೇ ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಸಾಲ ಶಡದದಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ಬಡ್ಡಿ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಹಣ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಏನೂ ರಾಧವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಬಡ್ಡಿ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಈಗ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದವರು ದುಡ್ಡು ಏನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆಯೋ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಬಹು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಫೈಜೆಕ್ಯುಗಳ ಮೇಲೆ ಇನ್‌ವೆಸ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದಂಥ ರಾಧದಿಂದ ಇಂಟರ್‌ಸ್ಟ್ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ದುರ್ದೈವರಿಂದ ದುಡ್ಡು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಫೈಜೆಕ್ಯುಗಳ ಮೇಲೆ ಇನ್‌ವೆಸ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಮಾಡಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ನಮಗೆ ರೆವೆನ್ಯೂ ಬರುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಒರೀ ಸಾಲದ ಹಣದ ಮೇಲೆ ಬಡ್ಡಿ ಮಾತ್ರ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ನಾಲ್ಕನೇ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದಿಂದ ಪಡೆದಂಥ ಸಾಲದ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರವು ರೀಫೇಮೆಂಟ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು 100 ಶೇಕಡ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಆಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ಕೂಡಿಸುವ ಸಂಪನ್ಮೂಲವೆಲ್ಲಾ ರೀಫೇಮೆಂಟ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಎಲ್ಲವೂ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತದೆ ಯೋ ಎಂಬ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇಂದು ನಾವು ಇದ್ದೇವೆ. ನಾಲ್ಕನೇ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು 100 ಶೇಕಡ ರೂಪಾಯಿವರೆಗೆ ರೋನ್ ರೀಫೇಮೆಂಟ್ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿ ಪದೇ ಪದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಸಾಲ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ಫೈಜೆಕ್ಯುಗಳ ಮೇಲೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಫೈಜೆಕ್ಯುಗಳು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಬೇಕು. ಫೈಜೆಕ್ಯುಗಳು ಪೂರ್ತಿಯಾದ ನಂತರ ರಾಧ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಫೈಜೆಕ್ಯುನಿಂದ ಬರುವಂಥ ರೆವೆನ್ಯೂದಲ್ಲಿ ಬಡ್ಡಿ ಮತ್ತು ಕ್ಯಾಪಿಟಲ್‌ನ ಕಂತು ತಿರುಗಿ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಯೋಜನೆಗಳು ಫಲಪ್ರದವಾಗುವ ಮೊದಲೇ ಸಾಲ ತೀರಿಸುವುದು ಆರಂಭವಾಗುವುದರಿಂದ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಒದಗುವ ಕಷ್ಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದ್ದು ಆಗಿಲ್ಲ, ಇದು ಸಮಗ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ. ಇದು ಎಲ್ಲ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳಿಗೂ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದ್ದಾಗಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಇದುವರೆಗೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನು ಇದೆ, ನಮ್ಮ ರಿಸೋರ್ಸಸ್ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನು ಇದೆ ಇದು ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಮುಂಧಿನ ವರ್ಷದಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾಯ ಬರುವ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಇದೆ. ನಾಲ್ಕನೇ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ by way of repayment of loan ಎಷ್ಟು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ನಿಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರಬೇಕು ಎಂದು ಈ ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಈಗ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ. ಹೋದ ಸಲ ಮೂರನೇ ಪಂಚ ವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಕೊನೆಯ ವರ್ಷವಾಗಿತ್ತು. 1966-67 ನೇ ಸಾಲಿನ ಬಗ್ಗೆ ಬಹು ಜನ

ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಅನುಮಾನ ಬಂದಿದೆ. ಹೋದ ವರ್ಷ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ನಮಗೆ 51 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಬಂದಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮುಂದಿನ ಐದು ವರ್ಷ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ನಮಗೆ ದುಡ್ಡು ಬಂದರೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಾಲ್ಕನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಗಾತ್ರ 537 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಇದ್ದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ನಾವು ಕೈಯಿಂದ ಹಾಕಬೇಕಾದ ದುಡ್ಡು ಸಹ ಇದರಲ್ಲಿ ಸೇರಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ ನಮಗೆ ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ವಿಶೇಷ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಪ್ರಾನ್ ಸೈಡ್ ಎಷ್ಟಿರಬೇಕು ಎಂಬುದು ನಿರ್ಧಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ಮುಂದಿನ ವರ್ಷದಿಂದ ನಮಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾಯ ದೊರೆಯುವ ಭರವಸೆ ಇದೆ ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಒಬ್ಬ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದರು, ಶರಾವತಿ ಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ಹಣ ಬರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ, ಮುಂದೆ ಮಾಡಬಹುದಾದ ಖರ್ಚನ್ನು ತೆಗೆಗಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಈಗಾಗಲೇ ಶರಾವತಿ ಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ 65 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಹತ್ತು ಯೂನಿಟ್‌ಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಲಿವೆ. ಸಿವಿಲ್ ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ರಿಜರ್ವಾಯರ್ ಕೆಲಸ ಅಗಿದ್ದು ಅಲ್ಲಿ ನೀರು ಇದೆ. ಇನ್ನೂ ಎರಡು ಯೂನಿಟ್‌ಗಳ ಮೆಷಿನ್ ಆರ್ಟರ್ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ ಅದು ಬರುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದಿಸುವ ಪವರ್ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಈ ರೀತಿ ಇರುವಾಗ ಈ ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ go slow policy ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಘಾತುಕ ಪಾಲಿಸಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಚಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಈ ಮೊದಲು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅದನ್ನು ಪುನಃ ಈಗ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಶರಾವತಿ ಯೋಜನೆಗೆ 106 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿಗದಿ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ ಇದಕ್ಕೆ ಒದಗಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ 106 ಕೋಟಿ ಯಾವುದು ಬಿಡುವಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಬೇರೆ ಕಡೆ ಎರಡನೇ ಫೇಜ್‌ಗೆ ಈ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಶರಾವತಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದಿಸುವ ಪವರ್ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗವಾಗಬೇಕಾದುದು ಅಗತ್ಯ. ನಾಲ್ಕನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಳಿ, ವರಾಹಿ ಮತ್ತು ಶಿವಪೂರ್ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಂದ್ರದ ಸರಕಾರ ಅಗತ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕಾಳಿ ಮತ್ತು ವರಾಹಿ ಯೋಜನೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಇವುಗಳಿಗೆ ಕೇಂದ್ರದ ಸಹಾಯ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಬಹುಶಃ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರಕ್ಕೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಶರಾವತಿ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿರತಕ್ಕ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಲು ದುಡ್ಡು ಒದಗಿಸಿದ್ದೇವೆ. ವಿದ್ಯುತ್‌ಶಕ್ತಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಂಥ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಮಿಟರ್ ರೈನ್ ಹಾಕುವ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ದುಡ್ಡು ಒದಗಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಹೆಚ್ಚಿನ ದುಡ್ಡು ಹೊಸ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಒದಗಿಸಿಲ್ಲ. ಏನಾದರೂ ಅವಕಾಶವಿದ್ದರೆ ಹಣ ದೈವರ್ಚ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿ ದ್ದೇವೆ ಎಂಬ ಮಾತು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಒದಗಿಸಿರುವ ಹಣ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಒದಗಿಸಿರುವ 80 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಈಗ ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ಒದಗಿಸಿದ 80 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಅಷ್ಟನ್ನು 100 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಇದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೂಲಂ ಕಷವಾಗಿ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ನಿರ್ಣಯ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಇದೆ, ನಾವು ಯಾವ ರೀತಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ತಮಗೆ ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಗೊತ್ತಿರಲಿ ಎಂದು ಇದನ್ನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಎಷ್ಟು ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಷ್ಟು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಸಾಕಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಸಿಕ್ಕದೇಹೋದರೆ ಜನ ಮುಂದೆ ಬರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ತ್ಯಾಗಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಮಿಟರ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ದುಡ್ಡು ಒದಗಿಸಲಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಮಗೆ ಅವರು ಏನೇನೋ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಆ ಮಾತನ್ನು ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರೊಬ್ಬರು ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದರು. ಲೋಕ ಸಾಧನ ಕಮಿಟಿ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಕೆಲವು ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

(ಶ್ರೀ ಎಲೆರೆಂಡು ಪಾಟೀಲ್)

ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ನಾಲ್ಕನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಬರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇದೆ.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾವು ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸೆಕ್ಟಾರಿನ ಆಶ್ರಯ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ, ಅವರೂ ನಮಗೆ ಸಹಾಯ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸಮಗ್ರ ಅರ್ಥಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಅದು ಬರೀ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸೆಕ್ಟಾರಿನಿಂದ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸೆಕ್ಟಾರಿನಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಬರಬೇಕು. ಇದುವರೆಗೂ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸೆಕ್ಟಾರಿನಿಂದ ಮುಂದೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ ಆತಂಕಗಳಿದ್ದುವು. ಆದರೆ ಬೇಕಾಗತಕ್ಕ ಪವರ್ ನಮ್ಮಲ್ಲರಲ್ಲ, ಈಗ ಶರಾವತಿಯಿಂದ ಪವರ್ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಮೇಲೆ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದ ಯಾವ ರಾಜ್ಯವೂ ಇಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ದರದಲ್ಲಿ ಪವರ್‌ನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಯುಮಿನಿಯಂ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ನಾವು ಪವರ್ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಅಗ್ರಿಮೆಂಟ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಯಾವ ಪ್ಲಾಟ್ ಪಾರಂ ಮೇಲೆ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿದರೂ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳೂ, ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ, ಅರ್ಥಿಕ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ, ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ: ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲ ವಾತಾವರಣವಿದೆ, ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಪವರ್ ಬಹಳ ಯೋಗ್ಯ ದರದಲ್ಲಿ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿದ್ದೇವೆ, ಬೇಕಾಗುವಂಥ ಭೂಮಿ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಿ ದ್ದೇವೆ, ನೀರಿನ ಅನುಕೂಲತೆ ಕ್ಷಿಮಾಡಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಈ ರೀತಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ, ಉದ್ಯೋಗಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲ ವಾತಾವರಣ ಇಡೀ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇರಲಾರದಂಥ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಟ್ಟದ ಅವಕಾಶ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿವೆ. ನಮ್ಮ ಜನರೂ ಸಹ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ತೋರಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಸಭೆಯ ಮುಖಾಂತರವೂ ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛೆಪಡುತ್ತೇನೆ. ನಾಲ್ಕನೇ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ವೆಚ್ಚಮಾಡಲು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿರುವ 537 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸೆಕ್ಟಾರಿನಿಂದ 200-250 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೂ ಬರ್ಚು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಏನು ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಹಿಂಜರಿಯುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಒಕ್ಕಲಿತನದ ಸಲುವಾಗಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಾಂತ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದರು. ನಾವು ಸಮಗ್ರ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟು ನೋಡಿದರೆ ಈ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಮೈಸೂರ್ ಇರಿಗೇಷನ್‌ಗೆ ಒದಗಿಸಿರುವ ಹಣ ಒಕ್ಕಲಿತನದ ಸಲುವಾಗಿ ಮೇಜರ್ ಇರಿಗೇಷನ್‌ಗೆ ಒದಗಿಸಿರುವ ಹಣ ಒಕ್ಕಲಿತನದ ಸಲುವಾಗಿ, ಹಾಗೆಯೇ ಮೀಡಿಯಂ ಇರಿಗೇಷನ್‌ಸಹ ಒಕ್ಕಲಿತನದ ಸಲುವಾಗಿ, ರೂರಲ್ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್‌ಲೇಷನ್ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್ ಸಲುವಾಗಿ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ಇರಿಗೇಷನ್ ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್‌ಗಳನ್ನು ಸರ್ವಿಸ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಒದಗಿಸಿರುವ ಹಣವೆಲ್ಲ ಒಕ್ಕಲಿತನದ ಸಲುವಾಗಿ. ಹೀಗೆ ನೋಡಿದರೆ 537 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿನಲ್ಲಿ 217 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಒಕ್ಕಲಿತನದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಸಲುವಾಗಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎನ್ನುವುದು ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗಿರುವುದರಿಂದ ನಾವು ಬರ್ಚು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕಲಿತನದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಕಡಮೆ ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎನ್ನುವ ವಾದವನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವಂಥ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ;

ಶ್ರೀಮಾನ್ ಕೆ. ಎಸ್. ಸೂರ್ಯನಾರಾಯಣರಾವ್ ಅವರು ನಾಲ್ಕು ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಸಂಬಂಧದ ಬರ್ಚನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ತತ್ಪ್ರಶ್ನೆ ನಾವೂ ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೂಡ ನಾಲ್ಕು ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಬರ್ಚು ಬಹಳಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಮೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅದನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಷ್ಟನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿದ್ದೇವೆ ಎನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದೇವೆ.

ಬೆಂಗಳೂರು ನೀರು ಸರಬರಾಜು ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಮಾತು. ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರು ಒಂದು ಸಾವಿರ ಗ್ಯಾಲನ್‌ಗೆ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ರೂಪಾಯಿ ಬೀಳುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಬೆಂಗಳೂರು ನೀರು ಸರಬರಾಜು ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ, ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸ ಬೇಕು ಎನ್ನುವ ವಾದವನ್ನು ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಕಮಿಷನ್‌ವರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ನೀರು ಸರಬರಾಜು ಯೋಜನೆಗೆ 24-27 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಆಗುತ್ತದೆ, ಇದನ್ನು ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳು

part of the plan ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಪ್ರಾಂತ್ಯ ನೀಲಂಗಿನ ಹೊರಗಡೆ ಇದೆ ಎಂದು ನಾವು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅವರು ಒಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಕಲ್ಕತ್ತಾ ವಾಟರ್ ಸಪ್ಲೈ ಮತ್ತು ಅಂಡರ್ ಗ್ರೌಂಡ್ ಡ್ರೇನೇಜ್ ಸ್ಕೀಮನ್ನು ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಹೊರಗಡೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ನೀರು ಸರಬರಾಜು ಯೋಜನೆಯನ್ನೂ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಹೊರಗಡೆ ಇಟ್ಟರೆ ಉಳಿದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾವು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಇನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಒಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛೆ ಪಡುತ್ತೇನೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ನೀರು ಸರಬರಾಜು ಯೋಜನೆಯ ವೆಚ್ಚ 24 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಆಗಬಹುದು ಎಂದು ಇದ್ದು ಇದನ್ನು 27 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಆಗುತ್ತದೆಯೇ, 35 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆಯೆ ಎಂದು ಹೇಳುವಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಲ್ಲ. ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಗೆ ನಾನು ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಜನತೆ ತಾವು ನೀರನ್ನು ತಮ್ಮ ಬರ್ಚಿನಿಂದ ಕುಡಿಯಬೇಕೋ ಅಥವಾ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದ ಎಲ್ಲ ಜನರು ದುಡ್ಡಿನಿಂದ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯಬೇಕೋ ಎನ್ನುವಂಥದ್ದನ್ನು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡ ಬೇಕು. ಉಚಿತ ನೀರನ್ನು ಕೂಡಿ ಎಂದು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಜನತೆ ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ನಾನು ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೆಲವು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬೆಳಗಾವಿ, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ, ಧಾರವಾಡ, ಮೈಸೂರು ಇತ್ಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಸರಬರಾಜು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ನೀರಿ ಏನು ಎಂದರೆ 'ನೋ ಪ್ರಾಫಿಟ್ ನೋ ರಾಸ್'. ಈ ತತ್ವದ ಮೇಲೆ ನೀರು ಸರಬರಾಜು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡ ಬೇಕು ಎಂದಿಲ್ಲ, ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ, ಲಾಭ ಗಳಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಉದ್ದೇಶವೂ ನಮಗಿಲ್ಲ. ಬೆಂಗಳೂರು ನೀರು ಸರಬರಾಜು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸಹ ಇದೇ ನೀತಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮಾಡ ಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶವಿದೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಆ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮಾಡದೆ ಇಂಥವು ದುಡ್ಡನ್ನು ಅವ ರಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವರಿಗೆ ನೀರು ಸರಬರಾಜು ಮಾಡಿ ಎಂದರೆ, ಅದರ ಮೇಲೆ ಬರುವಂಥ ಬರ್ಚನ್ನು ಜನರರೇ ರೆವೆನ್ಯೂನಿಂದ ಹಾಕಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಾವು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ಜನತೆಗೆ ಇಡೀ ರಾಜ್ಯದ 225 ಲಕ್ಷ ಜನರ ಜೀವನದ ಬರುವ ದುಡ್ಡಿನಿಂದ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಸಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಅವರು ತಮ್ಮ ಬರ್ಚಿನಿಂದ ತಮ್ಮ ನೀರನ್ನು ತಾವು ಕುಡಿಯಬೇಕೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದು ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಚಾರ ಎನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು ನಾನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛೆ ಪಡುತ್ತೇನೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ನೀರು ಸರಬರಾಜು ಯೋಜನೆ ಗಾಗಿಯೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಒಂದು ಬೋರ್ಡನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ರೆಕ್ಯೂಪ್ರೆಡ್ ಪ್ರಕಾರ ಬರ್ಚು ಎಷ್ಟಾಗುತ್ತದೆ, ಸಾವಿರ ಗ್ಯಾಲನ್ನುಗಳಿಗೆ ಮೂರು ರೂಪಾಯಿ ಅಥವಾ ಸಾಲು ರೂಪಾಯಿ ಆಗು ತ್ತದೆಯೇ ಎಂದು ಯಾವುದನ್ನೂ ಹೇಳುವಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಸಾವಿರ ಗ್ಯಾಲನ್ನುಗೆ ಹತ್ತಾಣಿಯಾಗುತ್ತದೆಯೇ, ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ಆಗುತ್ತದೆಯೇ, ಒಂದೂವರೆ ರೂಪಾಯಿ ಆಗು ತ್ತದೆಯೇ, ಮೂರು ರೂಪಾಯಿ ಆಗುತ್ತದೆಯೇ ಎನ್ನುವುದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನೀರು ಸರಬರಾಜು ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಬರ್ಚಾದರೂ ಅದನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಜನತೆಯೇ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಎರಡನೆಯವರ ಮೈಮೇಲೆ ಬರ್ಚು ಹಾಕಬಾರದು. ಸ್ಟೇಟ್ ಎಕ್ಸ್‌ಚೇಂಜಿನಿಂದ ಬರ್ಚು ಹಾಕಿ ಬೆಂಗಳೂರು ಜನರಿಗೆ ನೀರು ಕುಡಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.

ಮಾನ್ಯ ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರು ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಘಟಪ್ರಭ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳು ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಡೆಯು ತ್ತಿವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿಜವಿದೆ. ಘಟಪ್ರಭ ಯೋಜನೆಗೆ ಎಕ್ಸ್‌ಕವೇಷನ್ ಮಾಡಿದವು. ದುರ್ದೈವದಿಂದ ಫೌಂಡೇಷನ್ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದ್ದಾಗ ಫೌಂಡೇಷನ್ ಟ್ರೇಡ್‌ಮೆಂಟ್ ಯಾವ ರೀತಿ ಕೊಡಬೇಕೆನ್ನುವ ಜಟಿಲವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಂತು. ಕೇಂದ್ರ ಜಲ ವಿಭಾಗತ್ ಮಂಡಲಯವರು ಪೂನದಲ್ಲಿರುವ ಸಂಶೋಧನಾಲಯಕ್ಕೆ ಪರಿಶೀಲನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಫಲಿತಾಂಶಗಳು ಬರುವುದು ತಡವಾದ್ದರಿಂದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳು ನಿಧಾನ ವಾಗಿವೆ. ಕೆಲಸವನ್ನು ಬೇಗ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಟೆಂಡರ್ ಕೂಡ ಕರೆದಿದ್ದೇವೆ. 14 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಗಳ ಟೆಂಡರ್ ಈಗಾಗಲೇ ಬಂದಿವೆ. ಸಂಶೋಧನಾಲಯದವರು ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಯೋ ಅಷ್ಟು ಬೇಗ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಅವರು ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡಮೇಲೆ ಬಹಳ ವೇಗವಾಗಿ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಆ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನಿದೆ ಎಂದರೆ, ನೀರು ಹರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ನಾಲೆಗಳೆಲ್ಲ ಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ. ಹಿಡಕರ್ ಬಳಿ ರಿಸರ್ವಾಯರ್ ಕಟ್ಟಲು ಕೆಲವು ಅನಿವಾರ್ಯತೆಗಳಿಂದರೆಗಳು ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ ನಿಧಾನ ವಾಗಿದೆ. ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಆದಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು ತ್ತೇನೆ. ನೀರಾ ವರಿ ಬಾವಿಗಳ ಸಲುವಾಗಿ 4 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿರುವುದು ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿಗಳಿಗೆ ಸಾಲವನ್ನು ಭೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಮುಖಾಂತರ ಕೊಡು

(ಶ್ರೀ ವೀರೇಂದ್ರ ಪಾಟೀಲ್)

ತ್ತೇವೆ. ಅವರು ಒಂದು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲವನ್ನು ಎರಡನೇ ರೀತಿಯಿಂದ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ನಾವು ನಾಲ್ಕು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಒದಗಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಅದರಿಂದ 16 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೂ ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿಗಳಿಗೆ ಸಾಲ ಹಂಚುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ 16 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬಾವಿಗಳಿಗೆ ಹಂಚುವುದು ಬಹಳ ಕಡಮೆ ಹಣ ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಈ ರೀತಿ ಇರುವುದರಿಂದ ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿಗಳಿಗೆ ಏನೂ ಕಡಮೆ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಲ್ಲ.

ನಾಲ್ಕನೆಯ ಯೋಜನೆಗೆ 537 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಯ ಕರಡು ಯೋಜನೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ತಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಬೆಂಬಲವಿದೆ, ಅಶೀರ್ವಾದವಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವೇ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಮತ್ತು ಉಳಿದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೂ ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪ್ರಾನ್ಸಿಂಗ್ ಕಮಿಷನ್ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ತರುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಅಂಥ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಈಗಾಗಲೇ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ ಎನ್ನುವ ಭರವಸೆಯನ್ನು ನೀಡಿ ನನ್ನ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

6-00 P.M.

Mr. SPEAKER.—Before we adjourn, I wish to thank the members for the unanimous courtesy they have shown and the fullest co-operation they have given and it means all the members from every section, the Cabinet Ministers, Deputy Ministers and the members of all parties without any exception whatsoever. This is perhaps the longest Session and I would like to inform the Members about the business that we have transacted during this Session.

The House commenced its sitting from the 28th January 1966 and till to-day it has sat for 45 days, and on some days both morning and evening.

There were two sittings. The first sitting, from 28th January, 1966 to 5th February, 1966, was confined to discussion on the motion of thanks to the Governor's Address and consideration of 1 or 2 other items of business and the sittings from 23rd February onwards were devoted to the consideration of Financial, Legislative and other Business. The Session commenced with an Address by the Governor on the 28th January 1966.

The motion of thanks was debated for 4 days and 42 members participated in the discussion.

QUESTIONS.

The number of starred questions put and answered was 452. 5 Short Notice questions were put and answered. Answers to 100 unstarred questions were laid on the Table of the House.

STATEMENT BY MINISTERS.

13 statements were made by the Ministers in reply to call attention notices given notice of by members. In addition the Ministers made statements on important subjects like the Food situation in the State, scarcity of Kerosene and Diesel Oil in Dharwar District, supply of free water to the citizens of Bangalore.